

RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA
FRANC LESKOŠEK-LUKA, TITOVO VELENJE

Celje - skladišče

D-Per
65/1986

5000013540,3

COBISS

OSREDNJA KJZ CELJE

LETO XX

TOREK, 1. JULIJ 1986

ŠTEVILKA 3

ZA TRETJI JULIJ, PRAZNIK NAŠEGA KOMBINATA - DAN RUDARJEV

Slavko Janežič, predsednik
poslovnega odbora kombinata:

Že nekaj let ob 3. juliju ugotavljamo težko gospodarsko situacijo tako v celi naši domovini kakor tudi v našem kombinatu, predvsem v njegovem energetskem delu. Tudi letos gospodarska situacija ni nič boljša; kljub upanju, ki nam ga dajejo zadnji ukrepi zveznega izvršnega sveta in njegova trdna odločenost, da negativna gibanja v gospodarstvu preusmeri v mirnejše vode.

Ob teh težavah pa lahko tudi letos ponosno pogledamo na naše rezultate, saj smo pro dali prvo hidravlično podporje in ga tudi uvedli izven RLV, v Resavici. Proizvodnja našega rudnika in termoelektrarn zagotavljata izpolnitev vseh nalog, ki smo si jih zadali. Prav tako pa smo se letos lotili tudi dokončne sanacije gospodarskega stanja in dela vanja DO EFE.

Ravno pri DO EFE se je pokazala naša solidarnost, solidarnost med vsemi delavci našega kombinata, saj smo ta težak problem rešili brez hrupa in najmanj boleče za delavce DO EFE.

Tovarišice, tovariši, naš praznik, praznik rudarjev je ravno praznik solidarnosti, saj je nastal v spomin na gladovno stavko zasavskih rudarjev leta 1934, ki je bila dokaz enotnosti in solidarnosti med rudarji in je ravno zaradi tega tudi obrodila rezultate: izboljšanje življenjskih razmer delavcev - rudarjev.

Tovarišice, tovariši, čaka pa nas še ena naloga: skrb za naše okolje.

Letošnja katastrofa v Černobilu kakor tudi škoda, ki nastaja na naših gozdovih, sta nas opozorili, da moramo več storiti za okolje. Ob težavah, ki sem jih omenil v uvodu,

Naprej na drugi strani!

Vsem delavcem in upokojujencem SOZD REK Franc Leskošek Luka - Titovo Velenje, še posebej pa aktivnim in upokojenim rudarjem in delavcem, ki praznujejo delovne jubileje,

ob 3. juliju

iskreno čestitamo

in želimo mnogo sreče.

Družbenopolitične organizacije in samoupravni organi sestavljene organizacije

resda ne moremo urediti vsega naenkrat; to pa ne pomeni, da se akcije ne moremo lotiti nemudoma - tako z ukrepi čiščenja voda, predvsem jezer, kakor tudi z rekultivacijo in z ukrepi čiščenja dimnih plinov elektrarn. To naj bo naš cilj - naša naloga za naprej.

Z upanjem, da bomo živeli v lepem okolju, vam, dragi rudarji, čestitam za dan rudarjev, z željo, da bi za vas vedno veljalo - SREČNO!

Vsem delavcem Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Franc Leskošek-Luka pa želim srečen praznik - da bi ga kar najlepše preživeli, ter vam kličem, kakor tudi vašim domačim: še naprej SREČNO!

Alojz Diacci, predsednik poslovnega odbora RLV:

Tako kot vrsto let doslej bomo tudi letos rudarji Rudnika lignita Velenje svečano počastili praznik rudarjev 3. julij.

Na ta dan so leta 1934 rudarji zasavskih revirjev začeli glavno stavko, kot upor proti izkoriščanju in težkim življenjskim razmeram. Osnovna zahteva rudarjev je bila pravica do dela. Terjali so več dela, saj še sami niso mogli živeti s tistim malim denarjem, ki so ga prejeli samo za nekaj dni dela v tednu, ker sta bili proizvodnja in prodaja premoga omejeni, kje pa da bi preživljali še številne brezposelne svojce.

Tretji julij torej opominja na velike preizkušnje volje in odločnosti slovenskih rudarjev na njihovi poti k pomembnim zmazgam za boljši vsakdan nas vseh - na trdnih osnovah, boljših rezultatih dela.

Rudarji so bili vedno v prvih vrstah bojevnikov za pravice delavskega razreda. Z revolucionarnim bojem je bilo težko priborjeno človeka dostojno življenje; življenje, ki nam omogoča, da lahko na naš praznični dan 3. julij ponosno stopamo po ulicah Titovega Velenja, da lahko novemu rodu rudarjev, ki na ta dan svečano s "skokom čez kožo" potrdi pripadnost rudarske mu stanu, zaželimo - SREČNO!

Premog je vir energije, energija pa temelj industrializacije in razvoja, zlasti v naših razmerah. Brez nje si ne moremo zamisliti sodobnega gospodarstva. Prizadevamo si, da bi s skupnimi napori in dobrim delom dosegali vedno nove delovne zmage. O tem govorijo rezultati našega dela, saj smo v preteklosti, tako kot danes, dosegali in presejali naše lastne rekorde ter rezultate, ki jih je in jih od nas tudi danes pričakuje naša samoupravna socialistična skupnost.

Res je, da smo imeli v letošnjem prvem polletju težje rudarsko-tehnične razmere, kot smo jih predvideli; predvsem na po

dročju Škal in Pesja. Kljub temu pa v glavnem dosegamo proizvodne rezultate, ki smo si jih zadali v letnem delovnem načrtu. Prepričan sem, da bomo s skupnimi napori pravočasno in v celoti razrešili vse probleme, ki se tičejo naših proizvodnih nalog.

Rudarji Rudnika lignita Velenje proizvedemo kar celo tretjino vsega v Jugoslaviji pridobljenega premoga v jamah. Za to smo si v RLV desetletja intenzivno prizadevali, za to smo posodobljali, mehanizirali in humanizirali najtežja jamska dela in za to si prizadevamo še naprej.

Letos v prvem polletju smo v teh prizadevanjih dosegli pomemben rezultat - uspelo nam je, da smo v celoti opremili odkopno fronto s samohodnim hidravličnim podporjem, torej mehanizirali čela. Ta uspeh je skupni rezultat tako delovnih prizadevanj strokovno-tehničnih delavcev v rudniku kakor tudi razumevanja družbene skupnosti SR Slovenije za prepotrebna vlaganja v posodobitev in modernizacijo proizvodnje premoga v RLV.

V bodoče moramo intenzivirati naše delo pri izpopolnjevanju razpoložljivih odkopnih podporij ter uvajanju novih konstrukcij in zamisli pri proizvodni opremlitvi.

Še v tem letu želimo najprej pri vertikalni koncentraciji odkopavanja premoga začeti s poskusnim odkopavanjem v normalni dolžini odkopnega čela, opremljenega s hidravličnim podporjem z "enim transporterjem".

Poleg tega bomo letos v naš rudnik vgradili nov, četrti mehanizirani odkop in del petega, ki bosta oba nabavljena iz pridobljenih sredstev na osnovi "investicijskega programa za povečanje mehaniziranosti in amortizacije".

Eden od naših letošnjih glavnih ciljev je tudi, da nadaljujemo z intenzivnim vlaganjem v posodobitev in modernizacijo jamskega transporta vseh vrst, in to iz sredstev amortizacije kakor tudi iz sredstev, pridobljenih na osnovi "investicijskega programa za izgradnjo nadomestnih objektov Preloge".

Veliko strokovnega dela in naporov bo potrebnih tudi za intenziviranje študije o nadaljnjem posodobljanju, mehaniziranju in humaniziranju najtežjih del pri pripravi delovnih prostorov v premogu in prihrabinah.

Letos bomo v RLV intenzivno nadaljevali tudi z deli pri izvajanju "investicijskega programa izgradnje nadomestnih objektov Preloge". Kljub številnim problemom, tako tehnično-tehnoško kot finančne narave, ta investicijska dela dobro napredujejo in so v okviru planiranih terminov za dokončanje.

Žal pa družbeno-ekonomski položaj DO RLV ni usklajen z njegovimi količinskimi proizvodnimi rezultati. Vendar, kot vsi vemo, se je po družbenopolitični, samoupravni in poslovni plati - tako znotraj DO RLV in celega našega kombinata kakor tudi v ožji in širši družbenopolitični skupnosti - intenziviralo delo za razrešitev naših med letom nakopičenih dokaj razsež-

RUDAR - INFORMATOR, glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

- delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Peter Rezman (RLV - J. mehanizacija) - namestnik Ivan Krejan (RLV - J. mehanizacija), Jože Kotnik (RLV - J. Pesje) - namestnik Polde Rober (RLV - J. Škale), TE Šoštanj - Zinka Moškon (namestnik Stane Lipnik), ESO - Alojz Iršič (namestnica Nada Fedran), SIPAK - Tatjana Knez (namestnik Roman Rebernik), EFE - Anton Pocajt (namestnica Milena Zaleznik), APS - Franc Krajnc (namestnik Rudi Janič), Tiskarna - Marija Boruta (namestnik Silvo Pešak), Družbeni standard - Jože Mirtič (namestnica Dragica Pohar), Zavarovanje - Franc Špegel (namestnik Anton Krajnc), DSSS SOZD REK - Peter Klemenčič (namestnica Tanja Goljar);
- delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Konstantin Kuzmin (KPO SOZD REK - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD REK - glavni in tehnični urednik), Diana Kujan (DSSS SOZD REK - novinarka reporterka), Draga Lipuš (DSSS SOZD REK - novinarka lektorica), Eva Biškop (DSSS SOZD REK - tajnica in stavka glasila), Irena Seme-Tirnanic (referentka za informiranje v TE Šoštanj) ter predstavnik OK SZDL Velenje Ljubiša Savović.

Predsednik uredniškega odbora: Jože Kotnik • Naslov uredništva: Titovo Velenje - Prešernova 10 (IV. nadstropje, soba 58 - telefon 855 231, interno 260)

Tiska DO Tiskarna REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje (Titovo Velenje - Štrbenkova 6, telefon 855 521, interno 301) • Glasilo prejema vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada 6 500 izvodov

Prispevek Ivana Grobelnika iz Zabukovice

Srečanje upokojenih rudarjev v krajevni skupnosti Griže

Kakor je znano, je premogovnik Zabukovica v bližini Žalca prenehal obratovati v letu 1966; torej pred dvajsetimi leti. Obratovati je prenehal zaradi znane energetske krize, deloma pa tudi zaradi vdora vode in mulja v jamske delovne prostore. Po ukinitvi rudnika se je pretežna večina rudarjev za poslila v RLV, kjer so - mlajši, seveda - še sedaj zaposleni. Precejšnje število pa se jih je iz Velenja že poslovilo zaradi svoje zasluzne upokojitve. Vsi upokojeni rudarji smo člani druž-

tva upokojencev Griže-Zabukovica in nas je približno 250.

Glede na to, da je premogovnik Zabukovica obratoval skoraj 200 let, je v letu 1983 krajevna organizacija SZDL Griže ustanovila poseben odbor, ki skrbi za srečanja upokojenih rudarjev ob stanovskem prazniku slovenskih rudarjev - 3. juliju. Ta ko bomo letos izvedli že četrto srečanje in na njem obudili spomine na razne dogodke v naprednem političnem gibanju zabukovskih rudarjev med obema vojnama, v NOB in povojni izgradnji porušene domovine.

Spomnili se bomo tudi tragičnega dogodka pred 40 leti, ko je v eksploziji metana v rudniku Zabukovica izgubilo življenje 17 rudarjev, ki so zapustili 25 otrok, 22 rudarjev pa je bilo huje ali lažje ranjenih. Od slednjih živijo le še štirje, drugi pa so zaradi posledic te tragedije že umrli.

Morda velja poudariti, da sta bila nekaj let pred drugo svetovno vojno premogovnik Zabukovica in RLV združena v eno podjetje, z upravo v Sarajevu, ki pa je z napadom Hitlerja na Jugoslavijo razpadlo.

Da je bil zabukovski "knap" dejaven v vseh dogajanjih, katerih cilj je bil boljši jutri, lahko preberemo v raznih publikacijah - knjigah, revijah in drugod.

Kratek povzetek iz te literature!

- Na celjskem zletu Svobod v Celju je bilo prisotnih največ zabukovskih svobodašev.
- Na ustanovnem kongresu Komunistične partije Slovenije na Čebinah je sodeloval rudar iz Zabukovice Albin Vipotnik.
- Na ozemlju današnje krajevne skupnosti Griže je bila ustanovljena savinjska četa in kasneje štajerski bataljon in prvi odbor Osvobodilne fronte.
- Že v noči s 24. na 25. avgust 1941 je savinjska četa z delom revirske čete napadla nemško stražo, ki je varovala premogovnik.

Če se vrnem k ustanovitvi odbora za omenjena srečanja, potem se moram v njegovem imenu zahvaliti RLV za pozornost do nas, saj nam je prek svojega odbora za prošnje in pritožbe zelo ustregel, ko je ugodno rešil našo prošnjo, da bi nekaj rudarjev, ki živijo v Zabukovici in delajo v RLV, opremil z rudarskimi uniformami. Tako se sedaj lahko ponašamo že z 42 uniformami, in ko si jih rudarji nadenejo ob svojem prazniku in se ozaljšajo še z rdečim nageljnom, je pogled nanje res čudovit.

Ob tej priložnosti v imenu vseh prebivalcev v krajevni skupnosti Griže velenjskim rudarjem iskreno čestitam za rudarski praznik.

Vse tiste rudarje, ki so nekoč delali v Zabukovici, pa vabim na naše srečanje, ki bo 3. julija ob 16.30 v letnem gledališču Limberk v Grižah. Srečno!

nih in težkih ekonomskih problemov. Glede na to pa sem prepričan, da nam bo, če bomo dosledno izvajali vse sprejete sklepe in naloge za doseg zastavljenega cilja vsega tega dela, uspelo doseči ustrezen družbeno-ekonomski položaj rudnika.

Vsem delavcem RLV in drugih OZD REK Franc Leskošek-Luka v imenu kolegijskega poslovodnega odbora in osebno želim, da bi v krogu sodelavcev in svojih najdražjih kar najbolj prijetno praznovali 3. julij!

Uvodniku ob rob!

Na naših prazničnih prireditvah 2. in 3. julija v Titovem Velenju bo prisotna tudi delegacija zveze rezervnih vojaških starešin iz skupnosti občin Split, pobratene z našo občino. Štela bo okrog 45 članov in se v naši občini mudila do jutranjih ur 4. julija, dneva borca, ko bo odpotovala v Kranj na XVI. srečanje rezervnih vojaških starešin Jugoslavije.

Srečno!

Uredništvo

V spomin

V petek, 20. 6. 1986, je v bolnici v Topolšici zaradi neozdravljive bolezni umrl **Anton BOROVNIK**, kvalificirani kopač in strelski mojster, delavec TOZD RLV Jama Preloge.

Rodil se je 1. 6. 1949 v Paki nad Srednjim Doličem, kjer je hodil tudi v osnovno šolo.

V RLV je neprekinjeno delal od leta 1978, sicer pa že od leta 1969.

Ob delu v RLV si je pridobil tudi kvalifi-

kacijo; najprej je napravil izpit za kvalificiranega kopača in nato še za strelskega mojstra.

Bil je vesten rudar in dober tovariš sodelavcem. Delo doma na kmetiji in v rudniku in še stalna skrb za številno družino pa sta mu načela zdravje in omahnili je v smrt star komaj 37 let. Pokopan je bil 23. junija na pokopališču na Paškem Kozjaku.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Branko LEDINEK

MEDNARODNA RUDARSKA HIMNA

Budi, budi sirena, oznanja dela čas.
Rudarja želja je iskrena, srečo svojcem glas.

Obraza resnega koraka, naprej tja v rov teman.
Po trpkih kruh, ki tam ga čaka, boriti se usodi vdan.

Na srečo! Na srečo! Na srečo! Na srečo!

Prispevek Ivana Grobelnika iz Zabukovice

Srečanje upokojenih rudarjev v krajevni skupnosti Griže

Kakor je znano, je premogovnik Zabukovica v bližini Žalca prenehal obratovati v letu 1966; torej pred dvajsetimi leti. Obratovati je prenehal zaradi znane energetske krize, deloma pa tudi zaradi vdora vode in mulja v jamske delovne prostore. Po ukinitvi rudnika se je pretežna večina rudarjev za poslila v RLV, kjer so - mlajši, seveda - še sedaj zaposleni. Precejšnje število pa se jih je iz Velenja že poslovilo zaradi svoje zasluge žene upokojitve. Vsi upokojeni rudarji smo člani društva upokojencev Griže-Zabukovica in nas je približno 250.

Glede na to, da je premogovnik Zabukovica obratoval skoraj 200 let, je v letu 1983 krajevna organizacija SZDL Griže ustanovila poseben odbor, ki skrbi za srečanja upokojenih rudarjev ob stanovskem prazniku slovenskih rudarjev - 3. juliju. Ta ko bomo letos izvedli že četrto srečanje in na njem obudili spomin na razne dogodke v naprednem političnem gibanju zabukoviških rudarjev med obema vojnama, v NOB in povojni izgradnji porušene domovine.

Spomnili se bomo tudi tragičnega dogodka pred 40 leti, ko je v eksploziji metana v rudniku Zabukovica izgubilo življenje 17 rudarjev, ki so zapustili 25 otrok, 22 rudarjev pa je bilo huje ali lažje ranjenih. Od slednjih živijo le še štirje, drugi pa so zaradi posledic te tragedije že umrli.

Morda velja poudariti, da sta bila nekaj let pred drugo svetovno vojno premogovnik Zabukovica in RLV združena v eno podjetje, z upravo v Sarajevu, ki pa je z napadom Hitlerja na Jugoslavijo razpadlo.

Da je bil zabukoviški "knap" dejaven v vseh dogajanjih, katerih cilj je bil boljši jutri, lahko preberemo v raznih publikacijah - knjigah, revijah in drugod.

Kratek povzetek iz te literature!

- Na celjskem zletu Svobod v Celju je bilo prisotnih največ zabukoviških svobodašev.
- Na ustanovnem kongresu Komunistične partije Slovenije na Čebinah je sodeloval rudar iz Zabukovice Albin Vipotnik.
- Na ozemlju današnje krajevne skupnosti Griže je bila ustanovljena savinjska četa in kasneje štajerski bataljon in prvi odbor Osvobodilne fronte.
- Že v noči s 24. na 25. avgust 1941 je savinjska četa z delom revirske čete napadla nemško stražo, ki je varovala premogovnik.

Če se vrnem k ustanovitvi odbora za omenjena srečanja, potem se moram v njegovem imenu zahvaliti RLV za pozornost do nas, saj nam je prek svojega odbora za prošnje in pritožbe zelo ustregel, ko je ugodno rešil našo prošnjo, da bi nekaj rudarjev, ki živijo v Zabukovici in delajo v RLV, opremil z rudarskimi uniformami. Tako se sedaj lahko ponašamo že z 42 uniformami, in ko si jih rudarji nadenejo ob svojem prazniku in se ozaljšajo še z rdečim nageljnom, je pogled nanje res čudovit.

Ob tej priložnosti v imenu vseh prebivalcev v krajevni skupnosti Griže velenjskim rudarjem iskreno čestitam za rudarski praznik.

Vse tiste rudarje, ki so nekoč delali v Zabukovici, pa vabim na naše srečanje, ki bo 3. julija ob 16.30 v letnem gledališču Limberk v Grižah. Srečno!

nih in težkih ekonomskih problemov. Glede na to pa sem prepričan, da nam bo, če bomo dosledno izvajali vse sprejete sklepe in naloge za doseg zastavljenega cilja vsega tega dela, uspelo doseči ustrezen družbeno-ekonomski položaj rudnika.

Vsem delavcem RLV in drugih OZD REK Franc Leskošek-Luka v imenu kolegijskega poslovodnega odbora in osebno želim, da bi v krogu sodelavcev in svojih najdražjih kar najbolj prijetno praznovali 3. julij!

Uvodniku ob rob!

Na naših prazničnih prireditvah 2. in 3. julija v Titovem Velenju bo prisotna tudi delegacija zveze rezervnih vojaških starešin iz skupnosti občin Split, pobratene z našo občino. Štela bo okrog 45 članov in se v naši občini mudila do jutranjih ur 4. julija, dneva borca, ko bo odpotovala v Kranj na XVI. srečanje rezervnih vojaških starešin Jugoslavije.

Srečno!

Uredništvo

V spomin

V petek, 20. 6. 1986, je v bolnici v Topolšici zaradi neozdravljive bolezni umrl Anton BOROVNIK, kvalificirani kopač in strelski mojster, delavec TOZD RLV Jama Preloge.

Rodil se je 1.6.1949 v Paki nad Srednjim Doličem, kjer je hodil tudi v osnovno šolo.

V RLV je neprekinjeno delal od leta 1978, sicer pa že od leta 1969.

Ob delu v RLV si je pridobil tudi kvalifikacijo; najprej je napravil izpit za kvalificiranega kopača in nato še za strelskega mojstra.

Bil je vesten rudar in dober tovariš sodelavcem. Delo doma na kmetiji in v rudniku in še stalna skrb za številno družino pa sta mu načela zdravje in omahnili je v smrt star komaj 37 let. Pokopan je bil 23. junija na pokopališču na Paškem Kozjaku.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Branko LEDINEK

MEDNARODNA RUDARSKA HIMNA

Budi, budi sirena, oznanja dela čas.
Rudarja želja je iskrena, srečo svojcem glas.

Obraza resnega koraka, naprej tja v rov teman.
Po trpki kruh, ki tam ga čaka, boriti se usodi vdan.

Na srečo! Na srečo! Na srečo! Na srečo!

30 let obratovanja TE Šoštanj

Termoelektrarne Šoštanj slavijo letos pomemben jubilej:

30 let obratovanja;

30 let proizvodnje električne energije,

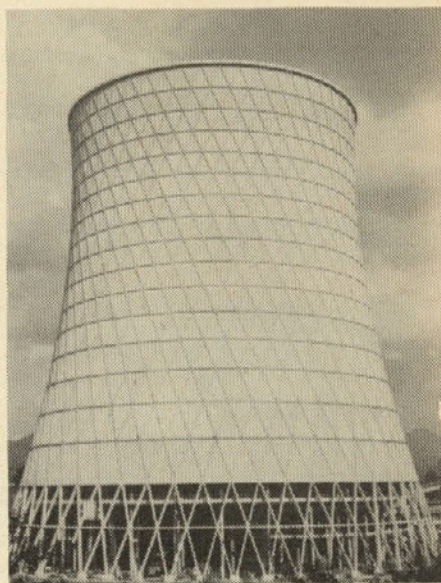
30 let napajanja slovenskega in jugoslovskega električnega omrežja z dragocenimi kilovatnimi urami, saj so pogostokrat pomagale omiliti kritično energetska situacija in preprečile nič koliko redukcij električnega toka.

16. maja pred 30 leti so namreč prvič priklopili na omrežje proizvodno enoto TE Šoštanj 1, s 30 MW moči; proizvodna enota TE Šoštanj 2, tudi s 30 MW moči,

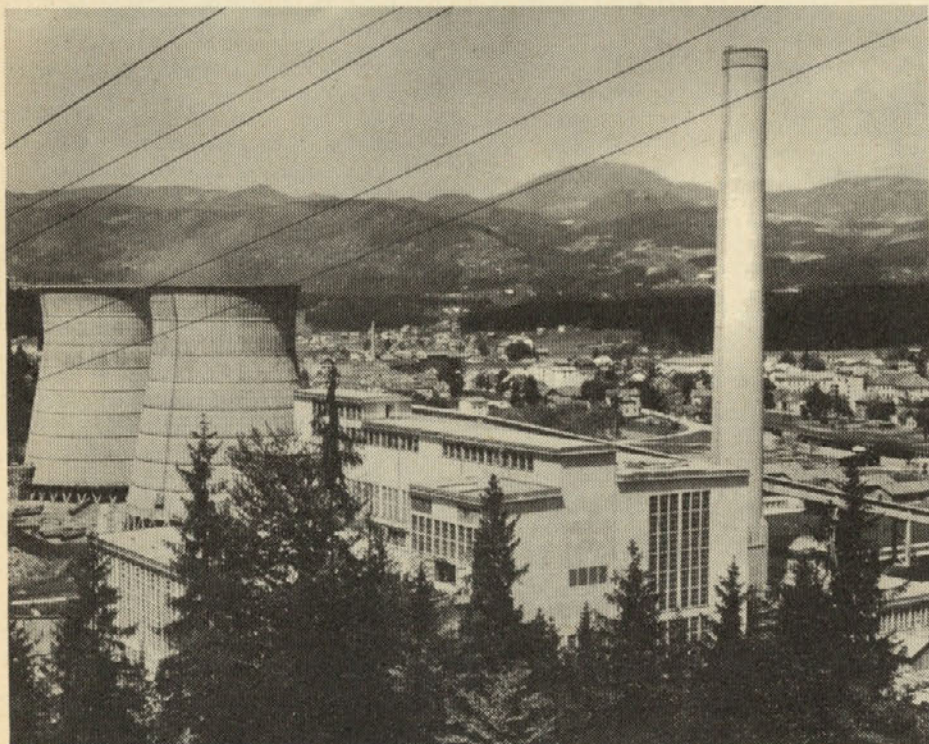
gospodarski skupnosti Slovenije, ki je bila zgrajena po osvoboditvi. Ta veličastni energetski objekt je nov, velik prispevek za našo socialistično graditev.

Delovni ljudje skoraj iz vseh republik naše domovine so v svojih tovarnah, podjetjih, ustanovah in delavnicah kakor tudi tu, na gradbišču v Šoštanju, neomajno vdani delu in polni revolucionarne dinamike požrtvovalno delali za velik skupni smoter, za našo rast.

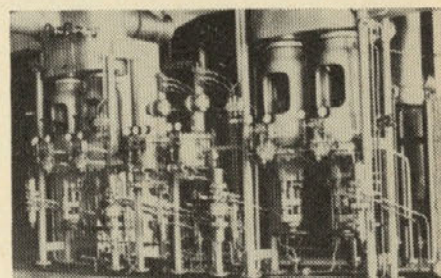
Prvo fazo izgradnje elektrarne so dokončali v izredno kratkem času. Dali so nam doma in inozemstvu prepričljiv do-

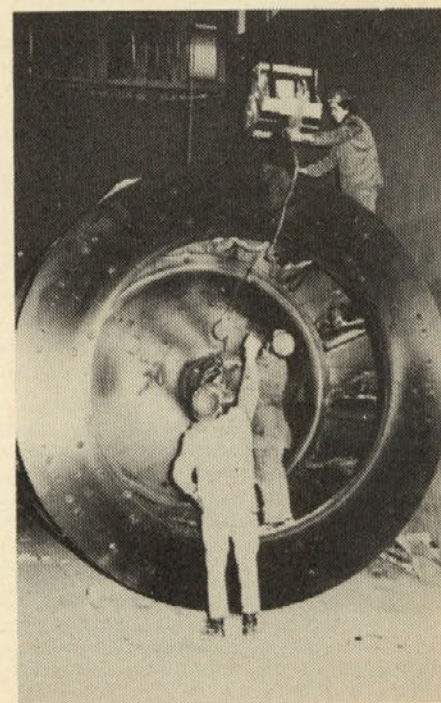
Posnetek iz leta 1976: Hladilni stolp v TE Šoštanj - sestavljen iz "nešteti" trikotnih betonskih elementov, visok 94 metrov in z zmogljivostjo ohlajanja 20 000 kubičnih metrov vode na uro - je dokončan!

Pogled na TE Šoštanj leta 1960, ko je bila dokončana II. faza njene izgradnje.

Posnetek iz leta 1955: Pomemben del sistema kotlovskih naprav v TE Šoštanj - oljna regulacijska črpalka!

Pripravljen rotor enega od mlinov za premog v TE Šoštanj za transport v delavnico na popravilo

pa je začela oddajati električno energijo v omrežje 20. septembra istega leta.

Dan republike 29. november 1956 so Šoštanjčani proslavili z veliko delovno zmagom:

- svečano so izročili v obratovanje prvi proizvodni enoti TE Šoštanj.

S te svečanosti je delovni kolektiv TE Šoštanj naslovil na slovensko javnost tole poslanico:

Ob dokončanju prve faze izgradnje TE Šoštanj

S ponosom, samozavestjo in veseljem izročamo svojemu namenu TE Šoštanj, prvo in največjo termoelektrarno v elektro-

kaz o ustvarjalni sili in zmožnosti naših narodov.

Zahvalo, katero izrekamo vsem, ki so pomagali graditi to veliko elektrarno, moramo izreči tudi predstavnikom naše ljudske oblasti, saj so ves čas z velikim zanimanjem in vsem razumevanjem spremljali naše prizadevanje in nam dajali vso moralno podporo in materialno pomoč.

Sedaj je dokončana šele prva faza izgradnje TE Šoštanj. Priprave za končno izgradnjo so v popolnem razmahu. Dosedanji uspeh nas spodbuja in navdaja s pričanjem, da zmoremo še večje naloge na tem našem novem delovnem področju graditve. V letih skupnega vztrajnega dela se je pri gradnji TE Šoštanj usposobil velik kolektiv kvalificiranih delavcev in

strokovnjakov, ki razpolaga z obilico novih spoznanj in dragoce njih izkušenj. Naši skupnosti bo v velik prid, če bo to znanje, ta duševni kapital, izkoristila pri graditvi novih energetskih objektov.

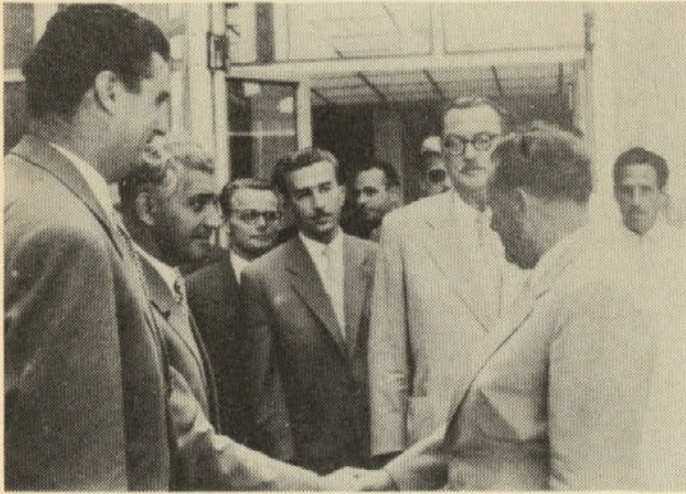
Delovni kolektiv
TE Šoštanj v izgradnji
Šoštanj, novembra 1956

Kako je potekala izgradnja TE Šoštanj?

Pred 30 leti sta, kot že rečeno, začeli redno obratovati 1. in 2. proizvodna enota TE Šoštanj, ki je vsaka imela 30 MW moči; torej obe skupaj 60 MW.

Takoj naslednje leto po začetku obratovanja prvih blokov so že stekla pripravljajna dela za II. fazo izgradnje - ene proizvodne enote s 75 MW moči, ki je začela redno obratovati konec leta 1960.

Dobavitelji opreme za I. in II. fazo izgradnje so bili Švicarji in zahodni Nemci; kotlovske naprave je dobavila svetovna znana švicarska firma SULZER, turboagregate z vsemi pomožnimi pogoni tovarni ESCHER-WYSS in OERLIKON (tudi švicarski firmi),

Tudi maršal Tito je počastil s svojim obiskom kolektiv TE Šoštanj.

vse električne naprave pa zahodnonemška firma SIEMENS.

Od leta 1960 naprej je TE Šoštanj tako 12 let, torej do leta 1972, obratovala s skupno instalirano zmogljivostjo 135 MW. Vendar ker je elektroenergetska situacija v Jugoslaviji postajala vse bolj neugodna, so že spomladi leta 1969 stekla gradbena dela za III. fazo izgradnje.

III. faza izgradnje TE Šoštanj - izgradnja proizvodnega bloka 4, z 275 MW moči - je trajala dobra 3 leta, saj je bil proizvodni blok 4 prvič sinhroniziran z omrežjem 15. marca 1972.

Za to proizvodno enoto sta glavno opremo dobavili zahodnonemški firmi BABCOCK in KWU (KRAFTWERK UNION); prva kotlovske naprave, naprave za transport premoga in pripravo tehnološke vode, druga pa turboagregat s pomožnimi napravami in glavni transformator. Pri nabavi opreme za to proizvodno enoto pa so sodelovali tudi domači dobavitelji; njihov delež pri dobavi vse potrebne količine opreme je znašal prek 20 %.

Zadnje, IV. faze izgradnje TE Šoštanj so se lotili leta 1974, in to pospešeno, ker so bile pozimi 1972/73 redukcije električnega toka zelo pogoste in težave zaradi pomanjkanja električne energije velike.

Montažna dela v okviru te faze izgradnje - bloka 5, s 345 MW moči - so bila dokončana jeseni 1977, že decembra istega leta - še pred iztekom pogodbenega roka - pa je ta blok začel obratovati.

Glavni dobavitelj opreme za proizvodno enoto 5 TE Šoštanj je bila zopet zahodnonemška firma KWU v združbi s Sulzerjem.

Pri tej, sklepri graditvi TE Šoštanj je sodelovala domača industrija s prek 40-odstotnim deležem.

Koliko električne energije je bilo proizvedene v TE Šoštanj v teh 30 letih obratovanja?

Blok 1 (30 MW) je od leta 1956 do 31.5.1986 proizvedel 4 659 GWh ali 4 milijarde 659 milijonov (kWh) kilovatnih ur električne energije.

Blok 2 (30 MW) je od leta 1956 do 31.5.1986 proizvedel 4 648 GWh ali 4 milijarde 648 milijonov kilovatnih ur električne energije.

Blok 3 (75 MW) je od leta 1960 do 31.5.1986 proizvedel 10 499 GWh ali 10 milijard 499 milijonov kilovatnih ur električne energije.

Blok 4 (275 MW) je od leta 1972 do 31.5.1986 proizvedel 20 531 GWh ali 20 milijard 531 milijonov kilovatnih ur električne energije.

Blok 5 (345 MW) je od leta 1977 do 31.5.1986 proizvedel 14 622 GWh ali 14 milijard 622 milijonov kilovatnih ur električne energije.

Skupna proizvodnja električne energije v TE Šoštanj je v teh 30 letih tako znašala 54 959 GWh ali 54 milijard 959 milijonov kilovatnih ur. V to količino pa ni vračunana oddana toplotna energija v toplotno omrežje v Šaleški dolini.

Sedanja samoupravna organiziranost TE Šoštanj

Termoelektrarne Šoštanj so dočakale svoj 30. rojstni dan kot delovna organizacija v sestavi SOZD REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje, in imajo štiri temeljne organizacije združene-ga dela in dve delovni skupnosti:

- TOZD TEŠ I,
- TOZD TEŠ II,
- TOZD Vzdrževanje,
- TOZD Inženiring,
- delovna skupnost "družbena prehrana TEŠ",
- delovna skupnost "skupne službe TEŠ".

Osnovne dejavnosti delovne organizacije TE Šoštanj pa so:

- proizvodnja termoelektrične energije,
- izvajanje inženiringa,
- vzdrževanje naprav delovne organizacije,
- proizvodnja in prodaja toplotne energije,
- proizvodnja in prodaja vodika in kisika.

Udeleženci izleta na Ptuj

Bila je izredna seja delavskega sveta našega kombinata

Seja delavskega sveta našega kombinata, o kateri bom nekaj napletla v temle prispevku, je res bila izredna, saj ni bila izvedena tako, kot so navadno izvedene seje tega našega samoupravnega organa: med tednom, v prostorih skupščine naše občine... Potekala je v soboto, 7. junija, in to po pravem pravcetem izletniškem programu, nanjo pa so bili povabljeni tudi člani izvršilnih organov pri delavskem svetu ter zakonci teh povabljenec in delegatov v delavskem svetu.

Torej je bil to izlet tako ali drugače vpletena kroga ljudi v delo glavnega samoupravnega organa našega kombinata - ki je nekaj ur izletnike združeval v vožnji z avtobusom, v glavnem pa potekal na Ptuj.

Delegatov delavskega sveta je bilo na njem bolj malo, povabljenih vodstvenih delavcev nanj pa - če odštejemo tiste iz ESO - še manj. A to dobrega razpoloženja izletnikov ni kalilo in - kar je skoraj neverjetno glede na to, da je v bistvu vendarle šlo za sejo delavskega sveta našega kombinata: pri sprejemanju odločitev tokrat ni bilo nobenih razhajanj... Vse predloge sklepov o tem, kaj si bomo ogledali, kdaj in kje bomo jedli, pili in plesali, so sprejeli popolnoma soglasno in brez pripomb.

Sicer pa je že čas, da predem k stvarnejšemu poročanju!

Jutranja vožnja z avtobusom nam je hitro mi-

nila. Vsebovala je ogled mimo oken avtobusa bežečih krajev in pa, seveda, po avtobusu potujočo utekočinjeno hrano, čez katero seni nihče pritoževal.

Če rečemo, da je bila vožnja prva točka dnevnega reda izleta, je bila druga točka ogled hidroelektrarne Formin, ki leži v spodnjem delu Ptujkega polja, spada med dravske hidroelektrarne in proizvede na leto okrog 580 GWh električne energije.

Povsod v tem delu Slovenije je veliko kanalov, jezov, jezer, skratka vode in še enkrat vode. Pa to nikogar od nas ni motilo. Edino, kar nas je težilo, je bila lakota. A ni trajala dolgo, saj je bil prtljažnik avtobusa bogato založen z zaboji hrane in pijače. Poleg tega pa smo imeli s sabo kar dva muzikanta, ki se nista dala dvakrat prositi: vzela sta instrumente v roke in veselica bi se lahko začela. Pa se še ni!

Okrepčani smo vzeli pot pod kolesa in se zapeljali do glavne ptujke vinske kleti - 3. točka dnevnega reda! V njej ni bilo ne duhane sluha o vodi, bilo pa je na pretek vina.

Četrta točka izleta je bila nekoliko višje: nad Ptujem nas je čakal mogočen grad. Ob vstopu vanj smo se znašli v okolju izpred nekaj stoletij, vsakdanjem življenjskem okolju nekdanje grajske gospode, ki nas je pravzaprav zelo očaralo.

Lačne in žejne in nekatere že tudi zabave željne nas je potem pričakalo gostišče Ribič na Ptuj. V njem so nam postregli z grofovskim kosilom, po tem razkošnem obedu pa je prišla na vrsto glasbena točka obeh naših muzikantov - nekakšna priprava za njun glavni, večerni nastop, ki pa jima je precej spodletel.

Peta, popoldanska točka dnevnega reda je bila spet nekaj posebnega: s čolnom, ki mu Ptujčani pravijo ranca, smo se popeljali malo gor in malo dol po Dravi in si spotoma ogledali Ptuj še z bolj žabjega zornega kota.

Do večer je čas hitro minil, po večerji pa še hitreje, saj so nekateri med udeleženci izleta odprli svoje zaloge šal, in to takšnih, da smo se nasmejali do solz. Resnici na ljubo naj zapišem, da se je pri tem spet najbolj izkazal krog udeležencev izleta iz ESO.

Tudi plesali smo malo, veliko pa pili in peli. Pesem se je razlegla še celo pot do Titovega Velenja in nazadnje izzvenela v naše skupno prepričanje, da so take izredne seje pravi balzam za rane, ki jih premnogim zadajajo vsakovrstne redne seje.

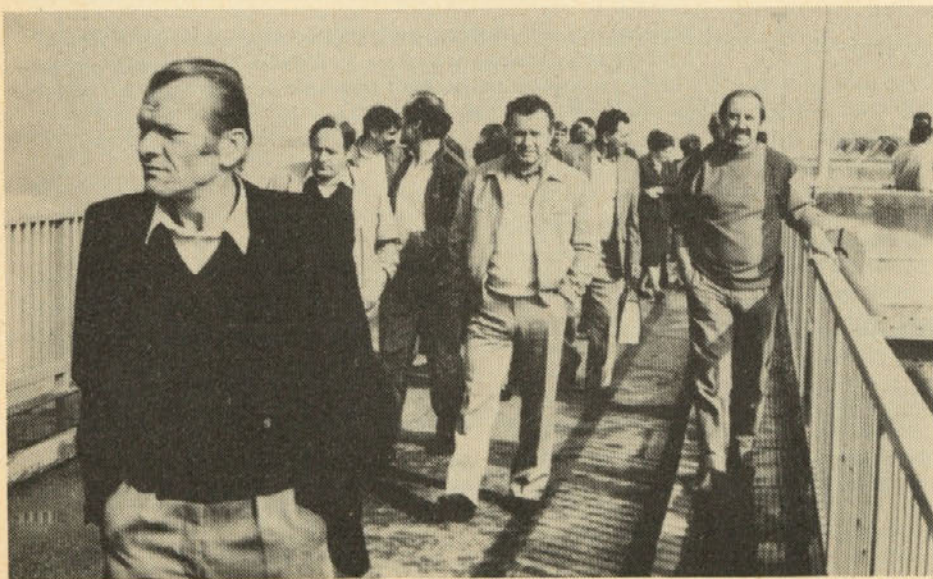
Draga Lipuš

Nadaljevanje potopisa
Petra Rezmanja iz Informaterja 11/86

ENO MESTO - DVA OBRAZA

Vonj velemesta (II)

Za nama so zaloputnila vrata hotela in prijetno topla recepcija naju je sprejela. Zunaj sta bila zima in mraz in droben pršič se je zaplaval v vse. Receptorka se nama je zdela čisto domača, prijazna. Da sva v tujini, sva se zavedla, ko naju je vprašala: "Bitte?" Zadregi z jezikom sva se koj izmuznila, zakaj ključica od sob sta naju že čakala. Brž sva poiska-

Med ogledom hidroelektrarne Formin

Pri pokušnji vin na Ptuju

Vhod v ptujski grad

Vožnja z ranco

Slovito zbirališče, nekakšen korzo Zahodnega Berlina, na Ku-dammu

la svoji čumnati in ni nama dalo miru, da ne bi še isti večer prehodila najbližjo okolico.

Vsa v črnini in od temena do gležnjev s srebrnimi nitkami prepletena dama, ki nama je malo prej izročila ključa, naju je čudno gledala, ko sva odhajala. Najbrž je mislila, da sva se kar na vratih svojih sob obrnila in planila nazaj proti izhodu na ulico, na mraz. Če sem povsem iskren, moram priznati, da dosti drugače tudi ni bilo, a kaj: Berlin je vendarle Berlin – niti trenutka nisva hotela zamuditi, da si ga vsaj na hitro ne bi ogledala.

Obstala sva za hip pred vrati hotela in gledala, kam naj jo mahneva. Prvi mrak se je že naredil in drobne snežinke so naju zbadale v lica, ko sva odkorakala proti prvim... izložbenim oknom. Počasi sva šla po široki Wilmersdorferski ulici, od enega do drugega razkošnega razstavnega prostora v malem, ki se je bohotal v vsaki izložbi. Bila je nedelja zvečer in dolga aleja je bila videti, kot da na njej ni žive duše. Človeka kar strese, ko vidi tolikšne zgradbe in ceste in bleščeče reklame, pa nikjer nobenega človeka. Od trenutka, ko sva se poslo vila od recepcije v hotelu, sva videla le nekaj avtomobilov. "No," sem si mislil, "klin'c pa takšno velemesto!"

Seveda je takšemu mrtvilu botrovala nedelja. Trgovine so bile zaprte in Berlinčani so se najbrž pripravljali na nov delovni dan. To pa nama ni preprečilo, da ne bi trmoglavo romala od izložbe do izložbe. V eni sva si ogledovala to, v drugi ono, in če bi hotel popisati vse, kar sva videla, bi zmanjkalo papirja prej, kot si mislite. "Zapravljeni si so pa, tile Nemci," sem si rekel in se takoj popravil: "Pa saj ne morejo biti kaj drugega, ko pa imajo toliko stvari na izbiro."

Ko naju je začelo le preveč zebsti, sva se spravila na drugo stran ši-

Moderna kongresna dvorana v Zahodnem Berlinu, zgrajena po II. svetovni vojni; domačini ji pravijo "Nasmeh Jimmyja Carterja".

roke ceste, namenjene samo pešcem. Tudi ob njej so bile ravno tako pisane izložbe in lotila sva se jih ogledovati v nasprotni smeri, kot sva si jih ogledovala prej.

Za najin mali večerni potep sva v mrazu porabila kar precej energije. Zato sva se začela ozirati za primernimi gostilnami in tiho upala, da je kakšna vendarle odprta, čisto prepričana pa le nisva bila, da je. "Kaj veš, kakšne navade imajo Nemci? Ali hodijo ob ne deljah v gostilne ali ne?" sva se vprašala.

Ko sva naletela na prvo gostilno, je na njej pisalo "Šiško" in iz reklamnega napisa na nje njih vratih se je dalo razumeti, da notri strežejo tudi srbske čevapčiče. "Nak," sva si mislila. "Teh imava že doma čez glavo!" Šla sva kar prek ceste, ko sva onstran nje ugleдалa še eno restavracijo, ki je na daleč ponujala grške specialitete. Stopila sva vanjo, se znašla v precej starinskem opremljenem prostoru, obesila plašča na kljuko, sedla za mizo in se zazrla v sodoben barvni televizor, ki je oddajal program v skoraj prazen prostor. Kmalu je prišel k najini mizi precej prileten natak in nama pomolil "špals karte". Zabubila sva se v težko usnjeno mapo, vso popisano z nemškimi hieroglifi in začela na glas po slovensko ugibati, kaj bi nama utegnile te tuje črke dobrega povedati. Budno oko natakarja je vestno sledilo najinemu pogovoru, in ko sva že skoraj obupala nad razvozlavanjem napisa nega v jedilnikih, naju je mož pobaral: "Da vama ja nešto preporučim?" Kot iz topa sva odgovorila: "Može!" - se spogledala in si mislila: "Sredi Berlina dalmatinski natak, v grški restavraciji, nasproti gostilne Šiško s srbskimi dobrotami. Kot pravi mali Babilon! Svet je velik, ali tudi ne!"

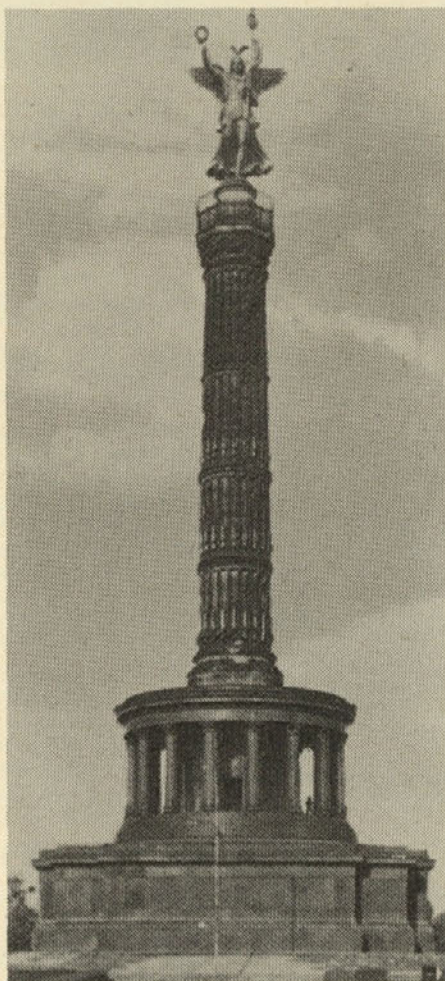
Že na prvi pogled sva se osivelemu Dalmatincu v črnem suknjiču morala zdeti izdelana in ne preveč premožna, da je dejal, da nama bo prinesel nekaj zelo dobrega in zelo poceni. In je res tudi prinesel: dva zvrhana polna krožnika hudo papriciranega "makaronenflajša", ki razen ostrega okusa ni imel ničesar skupnega z Grčijo - prej z našim Družbenim standardom. Kljub temu pa sva pojedla vse, popila na vrh vsak po dve pivi, se potlej vrnila po tisti, le nekaj deset metrov dolgi poti do najinega hotela in se v njem spravila spat s tolažilno mislijo, da je to bil pač najin prvi dan v Berlinu in zato tudi takšen, kot je bil: res nič kaj posebnega.

Drugi dan popoldne sva isto ulico kot prejšnji večer zalotila v hudem vrvenju ljudi. Prerivali so se in hiteli sem ter tja kot kure brez glave, midva pa sva se malo zadržala v prvi trgovini. To je bila ogromna blagovnica Quelle, ki pa so jo, ko sva v njej pregledala komaj dve, tri stojnice, že začeli zapirati. In tudi z drugimi prodajalnami se je začelo dogajati enako, tako da se nama tudi to pot ni bilo treba bati, da bi v trgovinah kaj prida napravila. Pravzaprav pa veliko tudi ne bi mogla, saj nama je že ob prvih korakih po Berlinu postalo jasno, da bova tisto malo drobiža, ki so ga nama namenili za popotnico, lahko brez težav porabila.

Zaradi zapiranja trgovin prikrajšana za pašo najine radovednosti po njih sva jo hočeš nočeš mahnila naravnost proti grški restavraciji, v kateri sva se gostila prejšnji večer. A ob prihodu vanjo sva presenečena ugotovila, da najinega prijaznega starega Dalmatince ni v njej. Namesto njega je prišla k nama prijetno zaobljena natakarica, ki še pojma ni imela, kje je Jugoslavija, kaj šele, da bi nama po srbohrvaško svetovala kaj dobrega in po-

cenil za pod zob. Kljub temu pa sva se le najedla, čeprav je tudi tokrat tisto, kar sva pozoravila, imelo bolj okus po konzervah kot po Grčiji.

Tretjega dne sva si dejala: "Danes ali nikoli! Danes morava osvojiti Berlin!" Napotila pa sva se v drugo smer kot v prvih dveh dneh in tako zašla na najbolj znamenito ulico Zahodnega Berlina, ki jo domačini na kratko imenujejo Ku-damm. Bila sva vesela, da sva našla center, čeprav sva naslednje dni ugotovila, da sva prvič našla to znamenitost prezgodaj popoldne, ker Ku-damm zaživi šele nekako ob

Spomenik zmage v Zahodnem Berlinu iz leta 1872

devetih zvečer in je potem poln utripa do enih, dveh ponoči.

V centru sva si v nekaj urah lahko ogledala precej znanih simbolov Zahodnega Berlina. Največji vtis gotovo tod napravi na vsakogar slovita cerkev cesarja Wilhelma, katere zvonik nemó opozarja na grozote druge svetovne vojne, ki Berlina nikakor niso obšle. Ta zgradba je namreč ostala napol porušena; takšna, kot so jo naredile ameriške bombe. Skratka, je grozljiva podoba človeške pobesnelosti, ob njej - tako (ne)restavrirani - pa stoji po vojni postavljena moderna cerkev, kolos, zgrajen kot mozaik iz nešteti modrih stekel, vstavljenih v betonsko satovje. Očividci vedo povedati, da je notranjost te cerkve zaradi

čudovitih prelivov svetlobe skozi tisočera stekla presunljivo lepa, žal pa nama je ta prizor ostal neznan, kajti ko sva se hotela prepričati o tem čudu, sva naletela na zaklenjena vhodna vrata.

Posebno doživetje je bil za naju - pa naj se sliši smešno ali ne - berlinski akvarij. Za na jin žep resda ogled te ustanove ni bil poceni, pa saj poceni ni v Berlinu nič, sva pa zato v njej lahko videla vse: od krokodilov do bolh, vmes pa na tisoče vrst rib, kač, žab in kar je še takšne golazni.

Ko sva prišla iz akvarija, je bil že zopet mrak, kljub temu pa nama raziskovalna žilica nikakor še ni dala miru. Napotila sva se naprej, v neznanu, in prišla do glavne ceste osi Berlina vse do njegove razdelitve po drugi svetovni vojni. Danes se namreč ta os konča pri Brandenburških vratih, ker je onstran njih že Vzhodni Berlin; torej vmes znameniti zid! O tej tragični usodi Berlina pa bom, kot sem že omenil, napisal kaj več prihodnjič, v nadaljevanju; tokrat pa pojdemo dalje - pecesti 17. junija...

Odprtih ust od čudenja sva na najini poti naprej obstala pred veličastnim spomenikom zmage. Zakaj to je več kot sto metrov visok obelisk, skupaj z monumentalnim vznožjem, vrh katerega stoji 40 ton težak angel zmage, ki že od leta 1872 poveljuje prusko disciplino, delavnost, pedantnost ter druge takšne, čisto nemške značilnosti.

Dnevna svetloba je že izginila in množica reflektorjev je namesto nje osvetljevala to skulpturo, ko sva si jo midva, vsa zgubljena zaradi najine majhnosti v primerjavi z njo, ogledovala. Prave igračke v primerjavi z njo so bili videti tudi razkošni osebni avtomobili globoko spodaj pod to gmoto bronu, ki je žugala s svoje višine in opominjala na minljivost vsega živvega.

Potlej sva šla naprej in vso pot srečevala kaj zanimivega: gledališča, opero, spomenike in kaj vem, kaj še. Skratka, vsega nama je bilo že preveč za en večer, največ pa hoje.

Ko sva potem na karti Berlina s prstom prepotovala še enkrat celo zanko, ki je terjala od naju več kot dve uri hitre hoje, sva se eden drugemu nasmehnila... Pot, ki sva jo prehodila, na karti ni obsegla niti desetino Zahodnega Berlina.

Takšnih izletov si naslednje dneve nisva več privoščila. Šla sva raje samo do Ku-damma in tam pohajkovala med mnogimi lokali, lokalčki, kinodvoranami, diskotekami. Vse nama je kot mravljišče migotalo pred očmi, ko je padel mrak. Vse je teklo, kot v velemestu mora teči. Zelo se nama je priljubila zgradba, ki se imenuje Ku-damm Eck. Iz vseh mogočih strani lahko prideš vanjo. Tla ima prekrita s tekstilnimi oblogami. Streha nad njo je, pa vendar se človeku zdi, da je še vedno na ulici, ko pride vanjo. Na vse strani ima na tisoče vhodov v restavracije, bistroje, picerije, prodajalne spominkov, male modne trgovine, kinodvorane, gledališča, sex shoppe... Vse to pa je razvrščeno v petih, šestih etažah; vsaj tako se mi je zdelo.

Nikoli ne bom pozabil, kako sva v labirintu te potrošniške Meke iskala stranišče, kajti tam vendar nisva mogla stopiti kar za vogal kot pri nas, ker je vse bilo obloženo s tapisonom. In tudi če stranišča ne bi bilo - kaj veš, po katerih premičnih stopnicah se bi pripeljali do zob oboroženi čuvaji s krvoločnimi psi na kromiranih vrvcih, ki skrbijo za red v Ku-damm Ecku?... Trikrat sva prehodila vso pot gor in dol in sem ter tja, prek vseh prehodov in po tekočih trakovih, dokler se

stranišee ni zaletelo v nju.

Po olajšanju v W.C. pa sva se nenadoma odločila, zamižala na eno oko, plačala tistih 12 mark in se napolnila v eno od razvpitih pornografskih kinodvoran. Pred vhodom vanjo sva dobila vsak po dve pivi v majhni košarici in nato vstopila. Na velikem belem platnu je nekaj na vse pretege vzdihovalo in soplo, ko sva sedla v mehke stole in oba začela počasi odpirati iz steklenic in kaditi cigareto za cigareto. A predstava se ni bila pri kraju, ko sva ugotovila, da gledava zelo neprimeren in poleg tega še dolgočasen film - menda so vrteli enega in istega ves dan. Zato sva kinodvorano zapustila in odšla nazaj proti najinemu hotelu, kjer sva utrujena kot ubita zaspala.

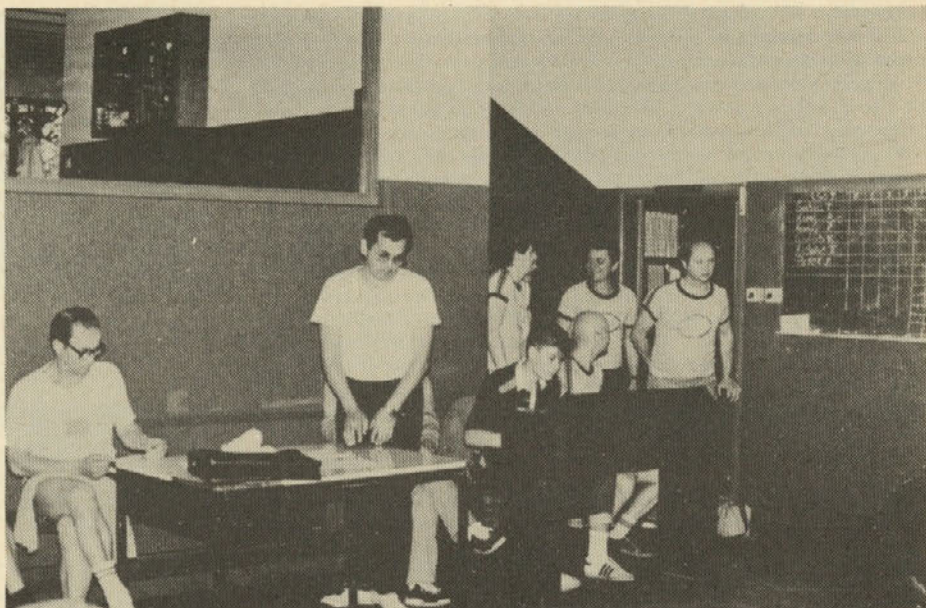
Naprej v prihodnji,
popraznični številki Rudarja!

Pod drevesi pred kegljiščem v šoštanskih termoelektrarnah so nam v nedeljo dopoldne, 8. junija, resnično "godli murni". V tako gosti senci smo bili skriti pred sončno pripeko, da bi še kar čakali... čakali, da se končno le prikaže še kdo iz Šipaka in šoštanskega društva slušno prizadetih. Pa se od tod - kljub poprejšnjim zagotovitvam, da pridejo - ni nihče prikazal. Mirko... Hudej, iz ESO, predsednik aktiva invalidov v njem; kdo ga v našem kombinatu in še marsikje zunaj njega ne pozna!... se je prestopal s tisto aktovko pod pazduho, s katero ga tolikokrat vidimo, in ni zagodrnjal: "Vrag jih pocitraj, ker obljube ne držijo!" Zelo miren in preudaren, kakor je vedno, je bil zaradi tega samo v zadregi pred nami, ki smo čakali skupaj z njim: poleg mene Teo Šehić, neutrudni organizator športa in rekreacije za invalide v celi naši občini, posebno pa v ESO, kjer je tudi zaposlen, Valter Golob, podpredsednik aktiva invalidov v RLV in v naši občini splošno znan zagrižen "fighter", bojevnik, za vse pravice, ki gredo invalidom, Teov spremljevalec - sin, sicer kadet v srednji šoli za notranje zadeve v Tacnu pri Ljubljani... In še nekaj drugih je bilo v tistem prijetnem hladu pod drevesi okrog Mirka. Notri, v kegljišču, pa so že treskale krogle in padali keglji med pripravljanim gostov, invalidov iz železarne na Jesenicah, na zaresni spopad v kegljanju z invalidi... samo iz ESO, RLV in EKO, ker še iz Šipaka in društva slušno prizadetih Šoštanj vabljenih ni bilo.

Mirkova zadrega zaradi jalovega čakanja na še druge, ki bi morali priti to sončno nedeljo dopoldne v kegljišče v TE Šoštanj, je bila razumljiva. Kajti namen celotnega tega srečanja je bila proslavitev 4-letnice ustanovitve aktiv invalidov v ESO - delovni organizaciji našega kombinata Elektrostrojni opremi - tako, kot sta si jo organizatorja, aktiv invalidov v ESO in komisija velenjskega društva invalidov za šport, razvedrilo in rekreacijo zamislila: dopoldne s kegljaškim tekmovanjem invalidov iz ESO, RLV, EKO, Šipaka, društva slušno prizadetih Šoštanj in jeseniške železarne v TE Šoštanj ter sočasno s šahovsko simultanko mlade gostje Snežane Đurič, invalidke paraplegika iz Vrnjačke Banje, v Titovem Velenju, popoldne pa z družabnim srečanjem v gostilni Pri Janezu v Topolšici.

Na kratko o aktivih oziroma društvi, iz katerih so bili udeleženci tega srečanja...

Aktiv invalidov v ESO - ki je, kot so tudi aktivni invalidov v drugih občinah, organizacijska

Med kegljaškim tekmovanjem naših invalidov in gostov iz jeseniške železarne v TE Šoštanj

Lepa skupna junijska nedelja invalidov iz ESO, RLV, EKO, jeseniške železarne in Vrnjačke Banje, pobratene občine z našo občino

oblika delovanja občinskega društva invalidov (Velenje) v svojem okolju (delovni organizaciji ESO) - šteje sedaj 65 članov in ima izvršilni odbor, ki mu, kot je že bilo rečeno, predseduje Mirko Hudej.

Tudi deluje enako kot drugi aktivni invalidov: po sprejetih delovnih programih na letnih konferencah in z dogovarjanjem za njihovo ureditev na sestankih izvršilnega odbora in posebnih problemskih konferencah. Zdaj se naj-

več ukvarja s spremljanjem izvajanja letos sprejetega pravilnika v ESO za medicinsko programirano rekreacijo delavcev. Z izvajanjem tega pravilnika je zadovoljen, saj je v tovrstno rekreacijo v Topolšici delovna organizacija ESO vključila okrog 120 svojih delavcev, tri skupine njenih delavcev pa bodo deležne medicinsko programiranega rekreacijskega oddiha v Domu rudarjev v Fijesu in v portoroških termah. Bodo pa to obliko zdravstve-

Ob vzkliku Nade Zisk, predsednice občinskega društva invalidov Vrnjačka Banja, na družabnem srečanju v gostilni Pri Janezu v Topolšici: "Dvignimo čaše in napijmo na naše tovarištvo - na bratstvo in enotnost med nami!"

ne preventivne še izpopolnjevali; zlasti z vidika sistematičnosti in rednosti za vse delavce, ki se lahko tako rešijo invalidnosti oziroma spremembe delovne zmožnosti.

V polpreteklem obdobju svojega delovanja pa se je aktiv invalidov v ESO v sodelovanju z aktivom invalidov v RLV veliko ukvarjal s problematiko valorizacije akcij nadomestil osebnega dohodka za invalide, ki opravljajo manj vrednoteno ustrezno drugo delo od svojega prvotnega; tistega, ki so ga opravljali, preden so postali invalidi.

Ob vsem tem je aktiv s svojim vodstvom in po zaslugi Tea Šehića bil aktiven tudi pri organizaciji športa in rekreacije v okviru občinskega društva invalidov. To kažejo tudi rezultati dan pred tem srečanjem izvedenega letošnjega republiškega kegljaškega prvenstva invalidov. Saj na tem tekmovanju so se trije velenjski invalidi odlično izkazali: Teo Šehić z uvrstitvijo na 3. mesto v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti C, Rado Đorđević na 2. mesto v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti B, Božo Komljenović pa je dosegel kar previsok rezultat v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti B, da bi organizatorji lahko spregledali, da se je pravzaprav prijavil za tekmovanje invalidov kategorije invalidnosti C. Torej se od časa do časa naši invalidi hočeš nočeš morajo ovesiti še z lepimi športnimi trofejami.

Mimogrede! Na dan tega srečanja je bil tudi letošnje velenjsko občinsko ribiško tekmovanje invalidov in na njem je 15 velenjskih ribičev invalidov baje - tako je vsaj ta dan popoldne na družabnem srečanju v gostilni Pri Janezu povedal Edvard Centrih, predsednik komisije velenjskega občinskega društva invalidov za šport, razvedrilo in rekreacijo - ulovilo kar 100 kilogramov rib...

Sploh naši invalidi - v REK in v večini drugih OZD v velenjski občini - bojda nimajo razlogov za črnogledost... če se primerjajo pri uveljavljanju svojih materialnih in drugih pravic z invalidi drugod po Sloveniji in celi Jugoslaviji. Tako so menili Mirko Hudej, Valter Golob in Teo Šehić ta dan popoldne v gostilni Pri Janezu. Valter je resda pridal k temu, da bo še treba marsikje marsikoga gnjaviti, da bodo delovni invalidi v okviru pokojninskega zavarovanja nekaj imeli tudi od svojega nadurnega dela pred letom 1977. Vendar je začuda - kajti sicer je vedno koleričen, kar se tiče razreševanja problemov invalidov - na splošno bil optimističen glede vsega, k čemur še težijo invalidi v naši občini. Celotno malo hvale za "ereljejevski" in "rekovski" sindikat pa strokovne službe s tema pridevnikoma je premogel za njihova prizadevanja pri razreševanju problemov invalidov. Hudej in Šehić pa še več hvale, le da sta namesto pridevnikov "ereljejevski" in "rekovski" uporabljala "esovski".

Žal pa nadomestila osebnega dohodka za čas bolniških dopustov delavcev v obeh nobenega od teh treh bojda še vedno niso poštenega delavca vredna - kar je tudi večina delavcev nekaterih delov RLV na referendumu v RLV letos ob koncu maja jasno dala vedeti, zraven pa poslala nekam še nekaj drugih zadev, o ureditvi katerih bi se morala izjasniti na tem referendumu...

In jeseniški železarji invalidi?

Blizu 440 jih je, vseh delavcev v jeseniški železarni pa okrog 6 500. Organizirani so v aktiv invalidov, kakršne imamo v našem kombinatu, in tudi delujejo podobno, samo da v precej šibki povezavi z jeseniškim občinskim društvom invalidov, ki šteje zdaj skupno okrog 1 500 članov. Torej njihov aktiv ni resnično organizacijska oblika delovanja občinskega društva invalidov, kakor velja za aktivne invalidov v naši občini. To mi je dal vedeti Božidar Mlinarič, predsednik njihovega aktiva, ki je tudi prišel na to srečanje.

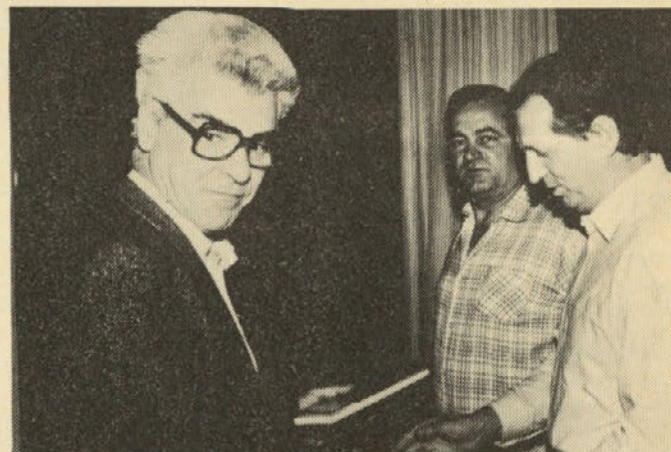
Vse prej kot lahko življenjskopot ima za sabo predsednik aktiva invalidov jeseniške železarne. Še 21 let ni dopolnil, ko je v Mariboru pri delu na stružnici zgubil prste na desni roki. To je bilo leta 1955 in po poklicu je bil takrat avtomehaničar, zdaj pa je inženir organizacije dela, še prej pa se je - tudi ob delu - izsolal za metalurškega tehnika. "Nisem si dopustil, da bi se smilil sam sebi, ko sem zgubil prste na roki," je trdo dejal, udaril s poškodovano desnico po mizi v kegljišču v TE Šoštanj, za katero sva se pogovarjala, zabliskal z očmi skozi stekla očala, namršil košate obrvi pod prav takšno grivo že močno osivelih las in s takim glasom, da me je skoraj vrglo s stola, pridal: "Tega si nikoli nisem dopustil in prav sem imel, saj sem v letih, ki so sledila, nič kolikokrat izkusil, da imajo največ težav invalidi, ki se sami sebi smilijo zaradi invalidnosti."

Po nezgodi je Maribor tudi nemudoma zapustil, se vrnil domov na Jesenice in se po medicinski rehabilitaciji zaposlil v železarni. Dejal je, da je to storil ne iz obupa, temveč iz jeze, ker vseh svojih pravic zaradi nezgode pri delu, ki ga je pahnila med invalide, ni poznal, seznanil z njimi pa ga tudi ni nihče. "Tri fiče" bi lahko takrat kupil za tisti denar, za katerega sem bil tedaj materialno oškodovan!" je vzrožil, še vedno jezen na škodo, ki jo je imel ob poškodbi roke.

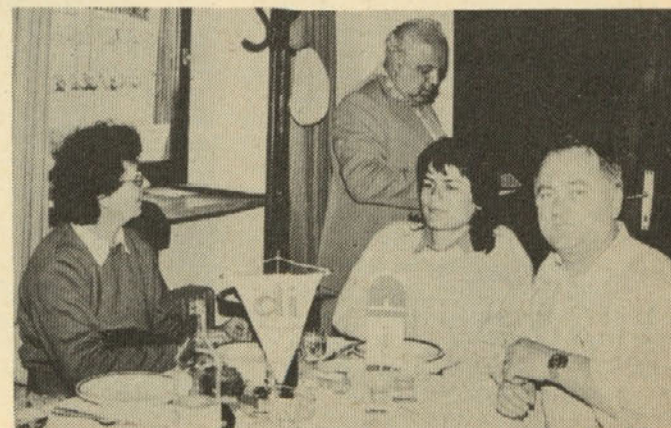
Zdaj Božidar Mlinarič že dolgo dela v oddelku za organizacijo dela sektorja skupnih služb jeseniške železarne za ekonomiko in zavoljote-

Pred tekmovanjem v kegljanju - spodaj jeseniški kegljači s tremi predsedniki: Mirkom Hudejem (v progasti majici!), Lojzko Zaleznik in Božidarjem Mlinaričem (z očali!).

Božidar Mlinarič, Teo Šehić in Mirko Hudej pri razdeljevanju spominkov po končanem kegljaškem tekmovanju v TE Šoštanj

Snežana Đurić z materjo med družabnim srečanjem v gostilni Pri Janezu

ne preventivne še izpopolnjevali; zlasti z vidika sistematičnosti in rednosti za vse delavce, ki se lahko tako rešijo invalidnosti oziroma sprejembe delovne zmožnosti.

V polpreteklem obdobju svojega delovanja pa se je aktiv invalidov v ESO v sodelovanju z aktivom invalidov v RLV veliko ukvarjal s problematiko valorizacije akontacij nadomestil osebnega dohodka za invalide, ki opravljajo manj vrednoteno ustrezno drugo delo od svojega prvotnega; tistega, ki so ga opravljali, preden so postali invalidi.

Ob vsem tem je aktiv s svojim vodstvom in po zaslugi Tea Šehića bil aktiven tudi pri organizaciji športa in rekreacije v okviru občinskega društva invalidov. To kažejo tudi rezultati dan pred tem srečanjem izvedenega letošnjega republiškega kegljaškega prvenstva invalidov. Saj na tem tekmovanju so se trije velenjski invalidi odlično izkazali: Teo Šehić z uvrstitvijo na 3. mesto v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti C, Rado Đorđević na 2. mesto v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti B, Božo Komljenović pa je dosegel kar previsok rezultat v konkurenci invalidov kategorije invalidnosti B, da bi organizatorji lahko spregledali, da se je pravzaprav prijavil za tekmovanje invalidov kategorije invalidnosti C. Torej se od časa do časa naši invalidi hočeš nočeš morajo ovesititi še z lepimi športnimi trofejami.

Mimogrede! Na dan tega srečanja je bil tudi letošnje velenjsko občinsko ribiško tekmovanje invalidov in na njem je 15 velenjskih ribičev invalidov baje - tako je vsaj ta dan popoldne na družabnem srečanju v gostilni Pri Janezu povedal Edvard Centrih, predsednik komisije velenjskega občinskega društva invalidov za šport, razvedrilo in rekreacijo - ulovilo kar 100 kilogramov rib...

Sploh naši invalidi - v REK in v večini drugih OZD v velenjski občini - bojda nimajo razlogov za črnogledost... če se primerjajo pri uveljavljanju svojih materialnih in drugih pravic z invalidi drugod po Sloveniji in celi Jugoslaviji. Tako so menili Mirko Hudej, Valter Golob in Teo Šehić ta dan popoldne v gostilni Pri Janezu. Valter je resda pridal k temu, da bo še treba marsikje marsikoga gnjaviti, da bodo delovni invalidi v okviru pokojninskega zavarovanja nekaj imeli tudi od svojega nadurnega dela pred letom 1977. Vendar je začuda - kajti sicer je vedno koleričen, kar se tiče razreševanja problemov invalidov - na splošno bil optimističen glede vsega, k čemur še težijo invalidi v naši občini. Celo malo hvale za "erelvejaški" in "rekovski" sindikat pa strokovne službe s tema pridevnikoma je premogel za njihova prizadevanja pri razreševanju problemov invalidov. Hudej in Šehić pa še več hvale, le da sta namesto pridevnikov "erelvejaški" in "rekovski" uporabljala "esovski".

Žal pa nadomestila osebnega dohodka za čas bolniških dopustov delavcev v očeh nobenega od teh treh bojda še vedno niso poštenega delavca vredna - kar je tudi večina delavcev nekaterih delov RLV na referendumu v RLV letos ob koncu maja jasno dala vedeti, zraven pa poslala nekam še nekaj drugih zadev, o ureditvi katerih bi se morala izjasniti na tem referendumu...

In jeseniški železarji invalidi?

Blizu 440 jih je, vseh delavcev v jeseniški železarni pa okrog 6 500. Organizirani so v aktiv invalidov, kakršne imamo v našem kombinateu, in tudi delujejo podobno, samo da v precej šibki povezavi z jeseniškim občinskim društvom invalidov, ki šteje zdaj skupno okrog 1 500 članov. Torej njihov aktiv ni resnično organizacijska oblika delovanja občinskega društva invalidov, kakor velja za aktivne invalidov v naši občini. To mi je dal vedeti Božidar Mlinarič, predsednik njihovega aktiva, ki je tudi prišel na to srečanje.

Vse prej kot lahko življenjskopot ima za sabo predsednik aktiva invalidov jeseniške železarne. Še 21 let ni dopolnil, ko je v Mariboru pri delu na stružnici zgubil prste na desni roki. To je bilo leta 1955 in po poklicu je bil takrat avtomehaničar, zdaj pa je inženir organizacije dela, še prej pa se je - tudi ob delu - izšolal za metalurškega tehnikarja. "Nisem si dopustil, da bi se smilil sam sebi, ko sem zgubil prste na roki," je trdo dejal, udaril s poškodovano desnico po mizi v kegljišču v TE Šoštanj, za katero sva se pogovarjala, zabliskal z očmi skozi stekla očala, namršil košate obrvi pod prav takšno grivo že močno osivelih las in s takim glasom, da me je skoraj vrglo s stola, pridal: "Tega si nikoli nisem dopustil in prav sem imel, saj sem v letih, ki so sledila, nič kolikokrat izkusil, da imajo največ težav invalidi, ki se sami sebi smilijo zaradi invalidnosti."

Po nezgodi je Maribor tudi nemudoma zapustil, se vrnil domov na Jesenice in se po medicinski rehabilitaciji zaposlil v železarni. Dejalo je, da je to storil ne iz obupa, temveč iz jeze, ker vseh svojih pravic zaradi nezgode pri delu, ki ga je pahnila med invalide, ni poznal, seznanil z njimi pa ga tudi ni nihče. "Tri 'fiče' bi lahko takrat kupil za tisti denar, za katerega sem bil tedaj materialno oškodovan!" je vzrotil, še vedno jezen na škodo, ki jo je imel ob poškodbi roke.

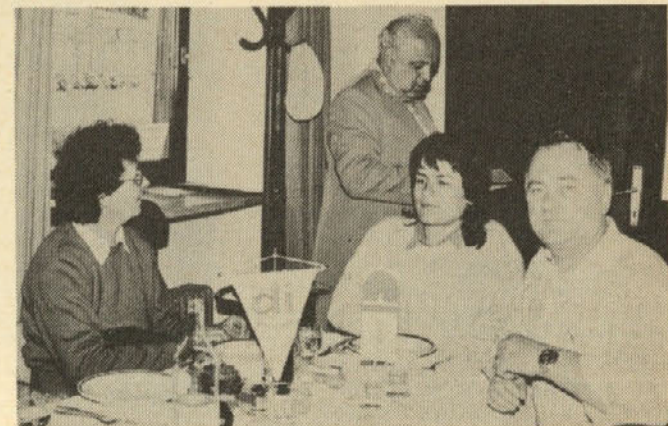
Zdaj Božidar Mlinarič že dolgo dela v oddelku za organizacijo dela sektorja skupnih služb jeseniške železarne za ekonomiko in zavoljote-

Pred tekmovanjem v kegljanju - spodaj jeseniški kegljači s tremi predsedniki: Mirkom Hudejem (v progasti majici!), Lojzko Zaleznik in Božidarjem Mlinaričem (z očali!).

Božidar Mlinarič, Teo Šehić in Mirko Hudej pri razdeljevanju spominkov po končanem kegljaškem tekmovanju v TE Šoštanj

Snežana Đurić z materjo med družabnim srečanjem v gostilni Pri Janezu

ga probleme jeseniških metalurgov invalidov - in delavstva v jeseniški železarni sploh - brez dvoma pozna do obisti. Vendar življenje ga je dovolj naučilo in izučilo, da vseprek o ničemer v svoji delovni organizaciji ne govori. Dejal je sicer, da sindikat v jeseniški železarni dobro dela, da ima tudi - poleg strokovnih služb - glavne zasluge za sorazmerno zadovoljivo razreševanje problemov invalidov v njej in precej pisano delovanje njihovega aktiva, da jim samoupravni sistem v železarni funkcionira podobno kot povsod: preveč razdrobljeno in premalo strokovno, z ne dovolj preštudiranimi gradivi pred odločanjem o njih v samoupravnih organih... A to je bilo tudi vse, kar je rekel na splošno - globalno. Zato pa se je kar razgovoril o vsem, kar se tiče invalidov v železarni.

"Največ invalidov je med tistimi našimi delavci, ki so prišli z juga države," je poudaril in potem kar ni mogel končati s pripovedovanjem o razlogih za to in dejavnostih invalidov v železarni.

"Vzrok za to je enostaven: že po nekaj mesecih dela v železarni se precej takih delavcev zato, ker niso navajeni trdega metalurškega dela, tako ali drugače poškoduje. In potem so z njimi težave, ki jih moramo ustrezno premostiti. Naša socialna služba in aktiv invalidov ima ta pri tem največ dela. Matična temeljna organizacija se svojega delovnega invalida otepa. To nam dela največ preglavic. Že zato vedno pravim: manj temeljnih organizacij v delovni organizaciji!

Pomoči v okviru občinskega društva invalidov pri razreševanju teh problemov nimamo, zato se invalidi tudi pri športu, razvedrilo in rekreaciji ne navezujejo nanj.

Manjka nam torej ustreznih drugih del za invalidne delavce. Govorili smo sicer, da bi ustanovili v okviru železarne invalidsko delavnico, a so bili potem mnogi proti temu, češ da se v invalidskih delavnicah običajno zbirajo športniki, čeprav je drugače šport pri naših delavcih popularen... Tudi v okviru aktiva invalidov.

Invalidi jeseniške železarne se pri športu vsako leto srečujemo tudi z invalidi drugih železar v okviru sestavljene organizacije Slovenske železarne. Eno leto je srečanje pri nas, na Jesenicah, eno leto v Štoerah, kjer je poleg železarne organizator celjska Žična, eno leto na Ravnah na Koroškem in eno leto v Lescah, kjer srečanje poleg Verige organizirajo železarji iz Kroke in ljubljanski Tovil.

In še drugače smo jeseniški železarji invalidi aktivni navzven. Vsako leto 6. avgusta, na dan srbskih rudarjev, gre naša delegacija v goste delavcem borskega rudnika in topilnice, na letnih športnih srečanjih (in v šahu) invalidov v okviru sestavljene organizacije Slovenske železarne pa nikoli ne manjka delegacija delavcev rudnika in topilnice Bor.

Vsa ta medsebojna srečanja so prav živahna in zanimiva. Vsako ima za goste v programu tudi ogled krajevnih znamenitosti v kraju srečanja in okolici; srečanja pri nas, na Jesenicah in v Lescah, na primer ogled kulturnih znamenitosti, povezanih s Prešernom, Čopom, Linhartom, Finžgarjem, pa Bleda in spomenikov NOB!

Poleg vsega tega pa že pet ali šest let sodelujemo pri organizaciji letnih srečanj paraplegikov pri nas v sedeči košarki.

No, in danes smo na pobudo aktiva invalidov REK ESO prišli prvič v tako športni in družabni stik z velenjskimi invalidi in obljubljam, da se bomo odslej redno takole srečevali. Prihodnjič bomo mi gostitelji - čeprav mogoče, ker smo pač Gorenjci, ne tako dobri..."

Novosti v delovanju celega občinskega društva invalidov Velenje

O njih mi je na tem srečanju - rekla je, da se ga je na vsak način hotela udeležiti, ker na tak način še ni kdaj prišla v stik z invalidi iz železarne na Jesenicah in na Gorenjskem sploh - naročila naj vsekar napišem tole predsednica društva Lojzka Zaleznič:

"Društvo dela po sprejetem letnem delovnem programu. Pa še veliko izven njega! V sklopu dejavnosti aktiva invalidov v RLV smo imeli na obisku invalide iz Osijeka. Ustanovili smo aktiv invalidov v krajevni skupnosti Konovo. Aktiv invalidov pa nameravamo ustanoviti še v krajevni skupnosti Šmartno ob Paki; da bi bilo več zavzemanja tudi za invalide v perifernih krajih naše občine - za izdelane kmečke ljudi, ki životarijo tam po Paških vrhah.

Danes pa imamo tudi tole srečanje, ob 4-letnici ustanovitve aktiva invalidov v ESO, v okviru katerega je v gosteh tudi delegacija invalidov iz občine Vrnjačka Banja, pobratene občine z našo. V tej delegaciji so: Snežana Đurič, še mlado dekle, paralizirana že od otroštva in priklenjena na invalidski voziček, njena požrtvovalna mati, ki jo spremlja povsod in se je podala tokrat tudi na poldrugi dan dolgo pot v Slovenijo, čeprav je že stara, ter Nada Zisk, predsednica občinskega društva invalidov Vrnjačka Banja.

Gostja Snežana zdaj igra v Titovem Velenju šahovsko-simultanko na 5 deskah, z moškimi, in upam, da bo zmagała, saj je kljub invalidnosti zelo podjetna; je tudi sekretarka občinskega društva invalidov Vrnjačka Banja.

Popoldne se nam bodo vse te tri naše gostje pridružile na družabnem srečanju v gostilni Pri Janezu, v spremstvu Edvarda Centriha, predsednika komisije našega društva za šport, razvedrilo in rekreacijo."

Zdravica Nade Zisk, predsednice občinskega društva invalidov Vrnjačka Banja, popoldne v gostilni Pri Janezu

Dragi prijatelji, dragi tovariši iz pobratene občine, iz prelepega Titovega Velenja!

Srečali smo se pobratimi s pobratimi. Vi ste naši tovariši, prijatelji, mi vaši - tudi doma, mi pri vas, vi pri nas. Skupaj smo zelo močni. Poznamo datume od začetka našega pobratimstva. Zelo prijetno smo se vedno počutili skupaj, bodisi da ste bili vi naši gostje ali mi vaši... Tudi pri športu, v katerem ste vi zelo močni, mi pa se trudimo, da bi postali.

Na žalost je vse več invalidov med nami, ker je pač tak tempo današnjega življenja. To je resnično žalostno... kljub temu, da se za invalide zavzemamo - pri vas in pri nas.

Dvignimo čaše in napijmo na naše tovarištvo - na bratstvo in enotnost med nami!

In kozarci v rokah so šinili kvišku, zazveneli v nazdravljanju in se na dušek izpraznili in vino nas je vse zbrane začelo razgrevati in besede so dale besedo. Celo Božidarju so se zlile čez rob, navkljub pogovorni varčnosti pri vsem, ki velja za zadrte Gorenjce... "Najlepša hvala za lepe besede, najlepša hvala za vse! Pa pridite k nam na Jesenice!" je vzneseno zaklical in zakrilil z rokami.

Celo gost z Jesenic, invalid zaradi naglušnosti, se je zdrnil ob tem vzkliku predsednika aktiva invalidov jeseniške železarne. Koj nato pa se je namuznil, dal roko k ušesu in s prikimavanjem dal vedeti, da čeprav je bolj gluhi kot ne in nem za res, ne pa za šalo - zdaj pa da je le slišal, a da zadnjega raje ne bi, če naj bi vsi, kolikor jih vidi okrog sebe, prišli samo k njemu na Jesenice.

In potem je z govorico rok in obraza in života povedal še, da si kaj takega ne bi mogel privoščiti zavoljo treh malih požeruhov, ki da jih ima doma, in da tudi on grozno rad je... Tako, da bi bilo tudi zdaj najboljša, da bi vsi okrog njega koj vstali od mize in prepustili njemu vse te dobrote na njej.

Sploh da je idealen človek, je z enako govorico razlagal naprej... Da tudi zato, ker je tudi idealen delavec, ker so ga pač dali v žebjar no in v njej nimajo z njim nič problemov, ker ga takega, kot je, skoraj čisto gluhega in nemege, ves tisti hrušč in trušč nič ne moti... On da samo dela in nič ne sliši in se nikomur tudi zgovarja ne, ker se mu pač ne dá še dodatno delati z rokami...

Tudi zadnji, družabni del te skupne nedelje je potemtakem bil prav zanimiv in prijeten.

/rb/

Še čestitka, zahvala in vabilo s tega srečanja

Vsem delavcem, ki delate v REK, želim za vaš praznik - 3. julij vso srečo in se vam v imenu občinskega društva invalidov Velenje zahvaljujem za skrb in pozornost, ki jo posvečate invalidom.

Prav iskrena hvala pa delavcem TE Šoštanj za skrb in pozornost, ki jo posvečate mojemu sinu Rudiju.

Lojzka Zaleznič, predsednica občinskega društva invalidov Velenje

Invalidi v ESO, vabim vas na izlet našega aktiva v Logarsko dolino, ki ga bo 6. septembra letos priredila naša delovna organizacija, med njim pa si bomo ogledali tudi delovno organizacijo ELKROJ v Mozirju.

Prijavite se pri meni - do 15. avgusta!

Mirko Hudej, predsednik aktiva invalidov v ESO

Mladi iz šol v naši občini za naš praznik

IZ OSNOVNE ŠOLE XIV. DIVIZIJE

Rudar

Rudarji delajo zelo globoko pod zemljo. Vsak dan morajo zgodaj vstati in oditi na delo. V garderobi se preštejejo, če so vsi, potem gredo globoko pod zemljo. Večkrat se zgodi nesreča in takrat pomislim, kako morajo rudarji delati in se truditi, da bi odkopali čim več premoga. Premog nam je vsem potreben. Rudarji imajo čelado, delovno obleko in svetilko. Domov pridejo zelo utrujeni, včasih pa delajo tudi ponoči. Njihov poklic se mi zdi zelo težak. Fantje se izučijo za rudarje v rudarski šoli. Ti fantje morajo biti močni in krepki; taki, da znajo in hočejo poprijeti za naporan delo. Ko pomislim na rudarje, jim vedno zaželim: "RUDARJI, VRNITE SE ŽIVI IN ZDRAVI DOMOV!"

Manuela ROJNIK, 5. razred

Moj ati je rudar

Moj ati je rudar. Domov pride utrujen. Velikokrat, ko zavija rudniška sirena, pomislim na rudarje. Ta sirena pa na srečo ne zavija vedno zaradi nesreč v rudniku. Ati mi velikokrat pripoveduje o delu v jami. Govori mi, da imajo vsi rudarji težko delo. Velikokrat mora ostati tam, čeprav je rednega dela konec. Vsi rudarji imajo tudi svojo delovno obleko, čelado in svetilko. Če se komu svetilka pokvari, jo pošlje po dvigalu v popravilo in dobi drugo. V rudniku imajo še kar lepe plače. Zato imajo nekateri rudarji celo vikend. Tisti rudarji, ki so marljivi, dobijo več, tisti, ki so leni, pa manj. Rudarjem želim, da se nobeden ne bi poškodoval. SREČNO, RUDARJI!

Vukica STOKIĆ, 5. razred

Rudar

Moj stric dela v rudniku. Ima zelo težko delo. V rudniku je zelo veliko dela. V jamo se pe-ljeje z dvigalom pol ure. Imajo zelo dobro malico. Ko gredo v jamo, se morajo spreobleči. Rudarji morajo imeti čelado, svetilko in rokavice. Nekateri odkopavajo premog, drugi pa vrtajo s strojem vanj in ga odvažajo. Premog potrebujejo elektrarne, tovarne in gospodinjstva. Rudnik odvažajo lignit v elektrarne zato, da imamo elektriko. Ko rudarji končajo svoje delo, pridejo ven zelo umazani in utrujeni. Potem se gredo kopat. Voda, ki teče z njih, je zelo umazana. S sebe odvržejo umazana oblačila in postanejo zopet lepi ljudje. Ko pridejo domov, so zelo utrujeni. Če bi bila jaz moški, bi se izučila za rudarski poklic. To bi me najbolj veselilo.

Jožica ČUČEK, 5. razred

Rudar

V rudniku dela veliko delavcev. Nekateri dela

jo v jamah, drugi pa v kopalnici in v pisarnah. Najtežje delo je v jamah. V njih morajo imeti posebno opremo: čelade, plastične škornje in rokavice. Velikokrat je v rudniku nesreča, požar ali poplava. Tem nesrečam se pridruži včasih še eksplozija. Ob takih do godkih vedno rečemo: "Nesreča nikoli ne počiva!"

Rudarji veliko zaslužijo zato, ker zelo težko delajo. Če ne bi bilo rudnikov, ne bi imeli elektrike niti premoga. Rudar mora biti spreten, močan in delaven. Nekateri otroci imajo očeta v rudniku. Taki otroci imajo veliko denarja. V rudniku pa za ta denar nekateri izgubijo življenje ali zdravje.

RUDAR RAZDAJA SVOJO MOČ IN ZDRAVJE
ZA NAŠE UDOBJE!

Vesna TRIVUNDŽA, 5. razred

Tudi moj oče je rudar

Najtežje in najbolj nevarno delo je v rudniku.

IZ OSNOVNE ŠOLE VELJKO VLAHOVIĆ

Črno zlato

Pod nebo, polno svinčenega sijaja, je siknil oblak pare. Grudasta, od sonca in vetra izsušena zemlja je razpokala, debeli kamniti skla di so se razklali kakor krš... Iz tal je z nesluteno močjo bruhnila magma. Žareča lava se je valila po strmih pobočju, ki ga je zajel ogenj in cvrče kapala v jezero.

Živali so podivjale, v divjem diru so bežale proč, da se je tresla zemlja. Jezero je vzvalovilo. Čez hribe je zavel veter, ki je gnal po nebu kopaste, nevihtne oblake.

Vodni masivi so butali ob kamnite, nalomljene stene, ki so jih utesnjevale, iskali so izhod iz amfiteatra narave. Valovi so postajali vse večji, voda je brizgala visoko v nasičen zrak. Izenada se je zemlja stresla, v tleh je zazevala razpoka, kamniti skladi so se ostro

Manuela Rojnik, Vukica Stokić, Lojzka Šipek, Jožica Čuček in Vesna Trivundža

Tudi moj oče je rudar. Kadar dela ponoči, podnevi spi. Poleti pa, ko je veliko dela, spi mnogo manj. V naši vasi je veliko rudarjev. Skupaj gredo na postajo, da jih avtobus odpelje na delo. Ko se spustijo v podzemeljske globine, se začne njihovo vsakdanje delo. Rudarji si nesejo malico v jamo kar v žepu. Pojedo jo tam, kjer delajo. Tisti rudarji, ki delajo zunaj, pa imajo toplo malico. Rudar nikdar ne ve, ali se bo vrnil zdrav iz jame, zato je njihov pozdrav "SREČNO".

Rudar s svojimi močnimi rokami odkopava premog, ki ga potrebujejo elektrarne in gospodinjstva. V mrzlih zimah se stiskamo k toplim pečem in niti ne pomislimo, da se lahko grejemo le zaradi pridnih rudarjevih rok.

VSEM RUDARJEM ŽELIM VELIKO SREČE!

Lojzka ŠIPEK, 5. razred

ISKRICA: Če se človeku posreči, da kaj doseže, mu najprej čestitamo; če kljub temu še kaj doseže, ga zavidamo; in če reva se ne odneha in se mu še zmeraj kaj posreči, tedaj ga opravljamo in opravljamo do smrti. /F.L./

razklali. Voda je butnila v nastalo vrzel. Drobila je kamenje, s sabo odnašala drevesa.

Po nekaj minutah divjanja narave se je dolina umirila. Mamuti, mastodonti, mečezobi tigri in druge orjaške živali so nepremično gledale tja, kjer je bilo prej jezero, sedaj pa le z muljem, blatom in drevesnimi debli pokrita močvara.

Star, mogočen mastodont se je oblastno približal jezerskim usedlinam. Dva, trije koraki v razmočeno, mehko zemljo in večtonsko telo se je pričelo pogrezati. Čedalje hitreje je izginjala rjavo rdeča dlaka med zoglenelimi ostanki rastlin, žival se je otepal, lezla iz grajajoče, mastne zemlje... Mastodont se je še zadnjič ozrl, dvignil trobec, sredi piskajočega krika pa je omahnil proti tlom in se izgu bil v močvari.

Zemlja se je gubala, prelamljala, bičala sta jo veter in sonce. V jezerski kotanji se je nabirala v stoletjih nakopičena energija sonca - les. Mogočna odmrla drevesa so padala vanjo, prekrili so jih mulj, voda, blato. Les ni trohnel, spreminjal se je v bogastvo, ki ga je na-

rava stoletja, tisočletja skrbno čuvala; spreminjal se je v premog, črno zlato.

Dolgo je trajalo, da se je razvil moderni človek. Počasi, a vztrajno je osvajal svet in si podjarmil naravo. V dolgoletni borbi ji je iztrgal tudi v globinah skrito bogastvo - premog.

Še vedno se bije borba zanj - borba v trdi temi podzemlja, ki jo razsvetljujejo le prameni svetlobe naglavne svetilke. Borba z vodo, metanom in pritiski zemlje.

Industrija zahteva ogromne količine črnega zlata, ob tem pa ne pomisli na človeka. Na človeka, ki se dan za dnem spušča v globine zemlje, da bi naravi iztrgal nov košček premoga - košček energije.

Kaj bo, ko se bodo naravne zaloge zoglenelega lesa izčrpale? Se bomo šele ob pomanjku nju premoga zavedli napake, ki smo jo storiili s sebičnim, nenačrtovanim in čezmernim odkopavanjem črnega zlata?

Bo ta ruda takrat v resnici postala črno zlato?

Bomo premogu znali v resnici poiskati primer ni nadomestek?

Veliko dela še čaka znanstvenike, preden bodo natančno proučili vse možnosti, ki jih dajejo sonce, veter, morje, odpadki industrije kot viri energije. Bomo znali odkrito energijo uporabiti kot pogonsko silo v industriji in doma?

Postavljajo se nam najrazličnejša vprašanja, na vsa pa bo s svojim ustvarjalnim znanjem odgovoril človek.

Toda čas teče...

SREČNO, RUDARJI!

Rok POLES, 6.a razred

Delo rudarjev

Pred sto leti so bogataši imeli rudnike in rudarji so morali delati zanje. Delo rudarjev je bilo težko. Veliko so delali in malo zaslužili. Upirali so se in stavkali.

Sedaj imajo rudarji lažje delo, ker jim pomagajo stroji. Imajo tudi večji zaslužek, udobna stanovanja in več prostega časa. Rudarji so zelo pogumni možje, ker delajo globoko pod zemljo, v temnih rovih. V Velenju odkopavajo lignit, ki nam daje elektriko in nas tudi greje.

Zelo sem ponosna na rudarje, saj veliko naredijo za nas.

Tina ŠTURM, 2.b razred

Kdo so rudarji?

Še majhna sem spraševala mamo, od kod je ta veliki črni hrib ob cesti proti elektrarnam v Šoštanju. Nikoli nisem verjela, da je to premog, ki ga odkopljejo pod zemljo.

Ko sem si hrib ogledala od blizu, sem se vprašala, kdo ga je naredil. To so gotovo silaki, ki zmorejo izpod zemlje pridobiti toliko premoga. Še na misel mi ni prišlo, da sta bila rudarja tudi moj dedek in stric, ki sta čisto navadna človeka.

Rudarji noč in dan odkopavajo premog. V rudniku nosijo čelado, ki jih varuje. Med sabo so si prijatelji. Ko gredo v jamo, si želijo srečno vrnitev.

Tjaša Hudarin

Rudarje v svečanih oblekah poznam. Želim se spoznati rudarje v jami. Mislim si, da so črni v obraz. Verjetno bom nekoč imela priložnost obiskati rudarje v rovih.

Tjaša HUDARIN, 2.b razred

IZ OSNOVNE ŠOLE GUSTAV ŠILIH

Moj oče je rudar

Moj oče je rudar, pod zemljo dela noč in dan, se trudi in poti in potne kaplje s čela briše si.

Zjutraj zgodaj vstaja in nas zapusti, da svojega trdega dela ne zamudi.

Pozno v noč se vrača utrujen in zaspan, a kljub temu se veseli, saj ve, da čakamo ga vsi.

Rudar nam odkopava premog, se trudi in poti, da lahko se grejemo dolge zimske dni.

Martina HARNIK, 5.d razred

Rudar bom

Počasi prihajam v leto, ko bom na pragu odločitve za poklic. Veliko sem že razmišljal o tem; tudi v šoli se o tem veliko pogovarjamo, a pravega poklica si še nisem izbral.

Sedim za mizo v sobi in premišlujem. Trudim se, da bi si izbral poklic, ki bi mi najbolj ustrezal. Ne bi rad po cele dneve preselel v kakšni pisarni, med štirimi stenami, med kupi papirjev, z ogrizenim svinčnikom izpolnjeval obrazce. Ne, to ni zame. Nenadoma me prešine kot blisk: "Rudar bom, kura, mami, to je pravi poklic!"

Poznam mnogo ljudi, ki so rudarji. Pravijo, da so s svojim poklicem zadovoljni. A tudi svet ne more brez njih. Le kdo si lahko zamislja brez rudarjev toplo stanovanje in vse drugo.

Rudarstvo pri nas izvira že iz davnih časov, od takrat, ko je Marija Terezija obljubila nagrado tistemu, ki bo premog uporabljal v industriji. Tako se je rudarstvo pri nas razvijalo in danes odkopavamo rudo z modernimi stroji.

Rudar tudi veliko tvega v svojem poklicu. Nikdar ne veš, kdaj se bo nad tabo zrušil obok in te pokopal pod sabo... Torej je rudar junak, ki se bojuje s podzemeljskimi silami. Vrta v zemljo in vrta, a tudi zemlja se ne da. Koliko rudarjev je že zgubilo življenje v teh nesrečah! In koliko jih še bo! Tega ne ve nihče.

"Dare," se zasliši. Zdrznem se in pogledam, kdo me moti. Bila je mama. Prišla me je klicat k večerji. Povem ji svojo odločitev. A o navdušenju, ki ga pričakujem od nje, ni ne duha ne sluha. Celo razburila se je in rekla: "To bomo še premislili. Ne bi rada cele dneve trepetala in nestrpno čakala tvoje vrnitve z dela. Dovolj je drugih poklicev!"

Kaj moreš - takšni so starši. Vedno vse pokvarijo. Ali jaz vem, kaj bom postal, in bom pri tem tudi vztrajal, pa če se svet podre.

Darko HRIBERŠEK, 7.b razred

Roka, na katero se lahko opremo

Ko se zjutraj odpravljam v šolo, srečujem rudarje, ki se vračajo iz nočne izmene. Na njihovih obrazih vidim, da so izmučeni od naporenega dela in neprespane noči. Takrat pomislim, kako nevarno je njihovo delo. Zamisljam si, kako si rudarji služijo svoj in obenem naš kruh. Nihče ne pomisli, kako se morajo truditi, da imamo energijo. Delajo v vročini, prahu in na prepihu. Velikokrat je ogroženo njihovo zdravje. Rudarji so pogumni ljudje. Vedno so pripravljeni priskočiti na pomoč. Dobro se spominjam, ko je očeka rekel, da gre na udarniško delo za celjsko bolnišnico, da bi si lahko kupila opremo, ki bo pomagala rešiti marsikatero življenje.

Težka in hrapava je rudarjeva roka, a nanjo se lahko opremo, kadar je potrebno.

Damjana PIRC, 4.c razred

IZ PODRUŽNICE OSNOVNE ŠOLE "GUSTAV ŠILIH" V ŠENTILJU

Rudar

V Titovem Velenju imamo rudnik lignita. V njem je zaposlenih veliko ljudi. Tudi moj oče je rudar. Vsako jutro zgodaj vstane in odhiti na avtobus, ki ga odpelje na delo. Pri rudniku izstopi, gre v slačilnico in se preobleče v rudarsko obleko. S seboj vzame svetilko in malico. Nato odhiti v dvigalo, ki ga odpelje globoko pod zemljo. Tam s svojimi tovariši odkopava premog. Po delu se izmučen vrne domov. Ponosen sem na očeta - rudarja.

Dejan RAMŠAK, 1. razred

Rudar

V našem kraju je veliko ljudi zaposlenih v rudniku, zato pogosto razmišljam o njih. Vem,

da je rudar delavec s čelado in svetilko na glavi. Vsak dan se vozi z dvigalom globoko pod zemljo, kjer odkopava premog. Nanj prežijo številne navarnosti. Čeprav rudarju danes pri delu pomagajo stroji, njegovo delo ni lahko. Že ob misli, da mora rudar vsak dan globoko pod zemljo, me stisne pri srcu.

Rudar je res pogumen mož.

Kadar vidim nasmejane in dobro razpoložene rudarje, ki se vračajo z dela, nimam več strahu pred črno jamo. Želim si, da bi tudi jaz bil nekoč rudar.

Roman PUNGARTNIK, 2. razred

Pot v jamo

Globoko pod zemljo pridobivajo rudarji premog. Veliko premoga porabijo termoelektrarne v Šoštanjju.

Rudarji pridejo na delo in se najprej ustavijo v beli garderobi. V njej spravijo na oštevilo ne obešalnike svoje obleke. Nato gredo v črno garderobo. V njej si oblečejo delovne obleke, nato vzamejo svetilke in v okrepčevalnici malico. V jamo se odpeljejo po navpičnem rovu ali jaški s posebnim dvigalom. V jašku vodijo na vse strani stranski rovi, kjer soplesti premoga. Rovi so zavarovani s podporniki. V rudniku so tudi prezračevalne naprave in vodne črpalke. Delovno okolje v temnih prostorih pod zemljo razsvetljujejo rudarjem rudarske svetilke, ki jih imajo pritrjene na čeladi. Rudarji si želijo, da bi se srečno vrnili iz jame. Zato vsem rudarjem želim - SREČNO!

Janja ROTOVNIK, 3. razred

Rudar

Moj oče je rudar,
doma pa dober gospodar.
V jami koplje in nalaga,
"hunt" potiska,
včasih pa domov vesel privriska.

V jami črno je zlato,
ki ga hiše potrebujejo močno,
ker pozimi imamo radi vsi toplo.

V jami črna je tema,
rudar svetlobe ne pozna,
le težko delo spremlja ga.

Le to želimo rudarjem vsi,
da zdravi, srečni
iz jame bi prišli.

Mateja ES, 4. razred

IZ OSNOVNE ŠOLE ANTON AŠKERC

Tvoj očka sem - rudar

Noč je. Sneg naletava. Odpravljam se spat. Gledam skozi okno tople sobe. Na cesti vidim postavo, ki se oddaljuje. To je moj oče, ki gre na delo. Hitro smuknem v posteljo, saj me že pogled v mrzlo noč neprijetno stresa. Gledam v strop. Pred mano je počitek, a pred mojim očetom je naporna noč. Razmišljam: "Vsak dan se bije s premogom za zaslužek.

Andreja Vivod

Žrtvuje se za nas in tudi zame." A kaj, ko se mi zdi nekaj povsem razumljivega, da gre oče vsak dan na delo pod zemljo. Ne znam ceniti njegovega dela. Ko se vrne z dela utrujen, sem užaljena, če odkloni igro. In ko prinese trdo prislužen denar, sem prva, ki ga prosim za obleko, hlače, čevlje... Ne pomislim, da moramo tudi jesti. A on zmeraj naredi tako, da je volk sit in koza cela. Zmeraj dobim vse potrebno in tudi vsak dan me čaka kosilo, ko se vrnem iz šole. Nikoli ga ne vprašam, kako mu to uspe.

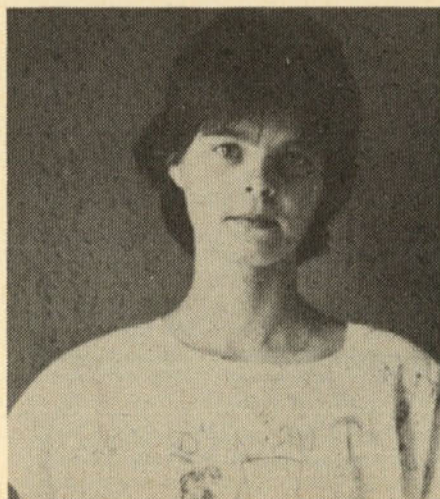
Včeraj mi je v smeju potožil, da mu je podga na pojedla malico. A jutri ga bom že prosila, da mi z dela prinese čokolado. Če mi jo prinese, bo ostal brez malice. To vem, a meni je malo mar.

Pa si vendar vzame čas zame. Dvigne me z močnimi rokami. Mišičaste so in hrapave. Vi dim njegove gube. Kolikokrat sem jih že prestela. Moj oče se zna igrati, zna delati in razdajati ljubezen. A jaz? Ostanem gluha in slepa. Še vedno zahtevam svoje. Pokažem mu le četrtino svoje ljubezni. Ne, moram se poboljšati, moram ga razumeti. Njegovo telo je močno, veliko, obraz resen, trd - a srce ima mehko!

Vzamem spominsko knjigo. Listam po njej in zagledam:

"TVOJ OČKA SEM - RUDAR, NE POZABI ME NIKDAR!"

Brigita KRIČAJ, 8. a razred

Brigita Kričaj

To sem jaz - rudar

V ogledalu gledam svoj obraz,
utrujen, črn je in trd,
na čelu pramen sivih las,
in vprašam se: "Sem to jaz?"

Pogledam dvajset let nazaj,
v rudnik šel sem čil in zdrav,
vsak dan "Srečno!" rekel sem v pozdrav,
a danes, glej, odhajam v pokoj.

Minila hitro so ta leta,
ko sem z rudo črno se boril,
po hrbtu tekel pot je hladen
in malico sem s podganami delil.

Za obraz moj ni mi mar,
saj srce polno je spominov
in s ponosom rečem si sedaj:
"Da, to sem jaz - rudar."

Andreja VIVOD in
Brigita KRIČAJ,
8. a razred

IZ OSNOVNE ŠOLE BRATOV LETONJE

V termoelektrarnah Šoštanj

Pred nastopom v TE Šoštanj smo si pobilže ogledali delo ob strojih. Bili smo tudi v komandi. "Koliko gumbov in vsak je za nekaj drugega," sem si dejal v mislih. Ko smo si tudi ta delovni prostor ogledali, smo odšli z vodnikom k izhodnim vratom. Pri njih nam je povedal, da so termoelektrarne Šoštanj zelo pomembne za Jugoslavijo; tudi zaradi tega, ker je v bližini rudnik lignita Velenje in ker v njem odpirajo nova in nova odkopna polja in je tako oskrba elektrarniških kotlov s kurivom nemotena.

Zunaj TE Šoštanj sem sledil tekočemu traku, pogled pa se mi je ustavil na dimniku. Pomislil sem:

"Za naravo je lahko to uničujoče. Vsi plini, delci prahu, včasih celo pepel: vse to uhaja v naravo in jo uničuje.

V okolici TE Šoštanj že tako skoraj ni življenja. Naša dolžnost je, da naravo ohranimo čim lepšo, čimbolj nedotaknjeno. Ljudje vidijo v naravi samo koristi, v zahvalo pa odmetavajo papirčke, ogorke... Ogorke... Saj ni čudno, da je toliko požarov in da so gozdovi tako poškodovani."

Zdrnil sem se šele, ko je naš vodnik po TE Šoštanj rekel, da bodo do leta 2000 namestili filtrirne naprave za dimne pline... Kaj?... Do tedaj bo narava že uničena, ljudje pa bodo poselili vasi, da bi uživali svež zrak!

Svoje misli sem sklenil z željo: "Če ne bi bili ljudje tako izkoriščevalski, bi videli v naravi marsikaj."

Tini RUDNIK, 7. a razred

Rudarski kos kruha
nekoč in danes...

Leto 1929. Težke razmere. Brezposelnost. Ražočaranje. Garanje. Začelo se je težko življenje delavcev. Proizvodnja ni tekla tako kot danes. Trgi so se polnili, prodaja ni stekla.

Ubogi delavci so ostali brez dela. Razočarani nad življenjem, so začeli odhajati v ZDA, ker so le v tem videli izhod iz bede. Vendar so spoznali, da tudi Amerika ni dežela sanj. Pred vsem je to okusilo rudarsko delavstvo. Delali so od jutra do večera. Ne samo fantje, možje - tudi žene in dekleta. Njihovo trdo življenje jih je zgaralo, postaralo in tudi uničilo. Ročno odkopavanje premoga v neurejenih rudnikih je marsikaterega spravilo v obup. Izhod so fantje videli le v pijači. Zabloda... saj tudi alko hol ni nič rešil... Vso to bedo so okusili tudi otroci. Nedolžna bitja. Matere so jokale... a tudi njihove solze niso zboljšale razmer. Otroci so samevali. Matere in očetje niso imeli časa zanje. Garati so morali za kruh in svoje uboge otroke. Niso poznali sreče, ljubezni, veselja, otroškega smeha in radosti. Nedolžna, neobgljena mala bitja so umirala in bolehalo od samote. Starši so bili hladni do njih. Preveč utrujeni za skrb zanje in starševsko ljubezen. Garanje za kos kruha, pa čeprav že suhega, je bilo tudi smrtno nevarno. Koliko rudarjev je zasulo, zadušilo s plini in zalilo z vodo! Tako so nekateri otroci ostali brez staršev in prepuščeni naravi na milost in nemilost...

IZ PODRUŽNICE OSNOVNE ŠOLE "ANTON AŠKERC" V PESJU

Rudarji, srečno!

Nekoč so rudarji hudo garali,
saj premog so ročno pridobivali.

Po jami so ga s konji vozili
sedaj so konje sodobni stroji nadomestili.

Dan za dnem na delo prihajajo,
da imamo črno zlato.

Domov se utrujeni in srečni vračajo,
ker vedo, da nam vsem lepše življenje
ustvarjajo.

Boštjan PIREČNIK, 4. razred

Moj očka dela v ESO

V sklopu sestavljene organizacije združenega dela Rudarsko-elektroenergetski kombinat je tudi delovna organizacija ESO - Elektrostrojna oprema. V njej dela moj oče, zato sem se odločila, da napišem nekaj o Elektrostrojni premii.

Delovna organizacija ESO je sestavljena iz štirih temeljnih organizacij združenega dela in delovne skupnosti skupnih služb. V njej je zaposlenih okoli osemsto petdeset delavcev različnih poklicev. Večina jih dela v proizvodnih halah v Novih Prelogah, nekaj pa jih dela tudi na terenu, kjer opravljajo elektroinštalacijska, krovsko-kleparska, vodovodno-toplovodna inštalaterska in strojna dela. V Titovem Velenju, Žalcu, Ljubljani, Kopru, v Bosni in Hercegovini in Črni gori delajo terenci ESO, delali pa so tudi v Demokratični republiki Nemčiji.

V svojih proizvodnih halah izdelujejo predvsem opremo za rudnike; na primer hidravlična podporja, transportne trakove, jamske sedežnice, tudi za druge naročnike pa električne razdelilnike in komandne pulte za upravljanje sistemov transportnih naprav.

Delavci ESO posvečajo veliko pozornosti tudi svoji rekreaciji ob delu in letnemu oddihu, skrbijo pa tudi, da imajo v svoji lepo urejeni restavraciji dobre malice.

Vsem delavcem ESO in drugim delavcem REK želim SREČNO in še veliko delovnih uspehov!

Tanja HRASTNIK, 4. razred

Moj očka je zaposlen v Sipaku

Nekega dne sem si podrobneje ogledoval jogurtov lonček in opazil na spodnji strani napis REK SIPAK. Odhitel sem po očeta in mu pokazal lonček. Povedal mi je, da delajo take lončke pri njih - in še veliko kaj drugega. Ta kole mi je pripovedoval:

"Naša delovna organizacija je v sestavi Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Franc Leskošek-Luka in se imenuje REK SIPAK - Sistemi pakiranja in povezovalja. Razvila se je iz majhne delavnice za izdelavo zaščitnih sredstev. V njej so delali pretežno rudarji, ki so se poškodovali v jami. Pozneje smo ustanovili delovno organizacijo SIPAK. V njej izdelujemo plastične in kovinske izdelke.

Ob ustanovitvi je bilo v delovni organizaciji Sipak zaposlenih sto delavcev, danes pa jih je že 244. Naš proizvodni program se je razvijal zelo hitro. Danes proizvajamo različne stroje za povezovalje in pakiranje, ki so popolni avtomati in jih uporabljajo v različnih tovarnah: opekarnah, pivovarnah, papirnicah, časopisnih podjetjih, pa tudi v velikih trgovskih hišah ter v bankah in na poštah, kjer z njimi povezujejo svežnje denarja in poštne pošiljke. Svoje izdelke tudi izvažamo.

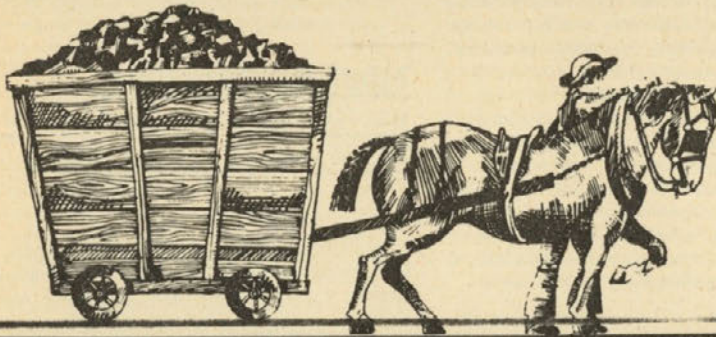
Poleg omenjenih strojev proizvajamo tudi plastične trakove za povezovalje in kozarce za jogurt.

Naši marljivi delavci so v kratkem času dosegli takšen napredek, da danes uživamo velik ugled doma in v tujini."

Tako je oče končal svojo pripoved, jaz pa sem bogatejši za nekaj znanja o Sipaku.

Vsem delavcem Sipaka in drugim delavcem REK želim še veliko delovnih uspehov!

Sebastjan KUKOVEC, 4. razred

Sčasoma so se razmere zboljšale. Danes so rudniki modernizirani. Resda je tudi rudarsko delo danes težko, a kljub temu lažje kot nekoč. Rudarji in drugi delavci delajo osem ur in ne več tako dolgo, kot so včasih. Matere so srečne ob svojih otrocih. Dajejo jim dom, toplino in svojo ljubezen.

Mladi smo danes preveč nezadovoljni. Morali bi biti srečni, da živimo v tako lepem svetu, polnem sreče in ljubezni. Varujmo in brani mo domovino in imeli bomo še naprej lep jutri.

Renata RAMŠAK, 8. razred

Rudarjem za praznik!

Srečno, rudarji,
ker pridobivate črno zlato,
ki nas v mrzlih dneh grelo bo!

Želimo, da v vaših jamah ne bi do vdorov plina, vode, do eksplozij prišlo. Nobenih nesreč, nobenih poškodb, kaj šele smrti!

Kaj bi brez vas!

Srečno, rudarji,
želimo vam vsi
in še dolgo, lepše življenje
naj vaše bo vse dni!

Največji učinek se doseže v poeziji, kadar se pesniku posreči, da bralca preseneti s čim znanim.

Ivo Andrić

Jerneja PRAŽNIKAR, 3. razred

PORTRETI

Željko Voglar, kurir v delovni skupnosti skupnih služb REK

Večina zaposlenih v OZD REK ga prav dobro pozna. Vsak dan približno ob enaki uri se naglo odpro vrata pisarne, in predeh nam uspe pogledati, kdo je prišel, ga vidimo le še v hrbet. Željko je hiter kot strela, bi lahko rekli, a pri svojem kurirskem delu vreden in natančen. Mlad je še, devetindvajset let ima, letos pa je za njim 10 let delovne dobe.

"Deset let je lahko veliko ali pa malo," je začel odgovarjati na moje vprašanje, kako se počuti kot delovni jubilat. "Še štirikrat toliko imam do upokojitve, je pa to le prva okrogla obletnica in priznam, da je ta čas hitro pretekkel."

Željko je domačin, Velenčan. Rodil se je v Pesju, a že pred leti so se njegovi starši preselili v četvorček na Šlandrovi cesti v Titovem Velenju, kjer še danes stanuje tudi Željko.

Odkrito je priznal, da je domačim v svojih osnovnošolskih letih naredil precej sivih las. Dejal je, da mu šola ni nikoli preveč dišala, da jo je vse prevečkrat rad komu zagodel in bil sploh zelo živahen. A ob koncu osnovne šole je ga je le srečala pamet, kot radi rečemo, in vpisal se je v rudarsko šolo. Leta 1975 je začel delati v temeljni organizaciji RLV Jama Škale - kot kopač na čelu. Po sedmih mesecih dela je oblekel vojaško suknjo, ki mu je v kraški burji prišla še kako prav, kajti vojake je služil v Postojni.

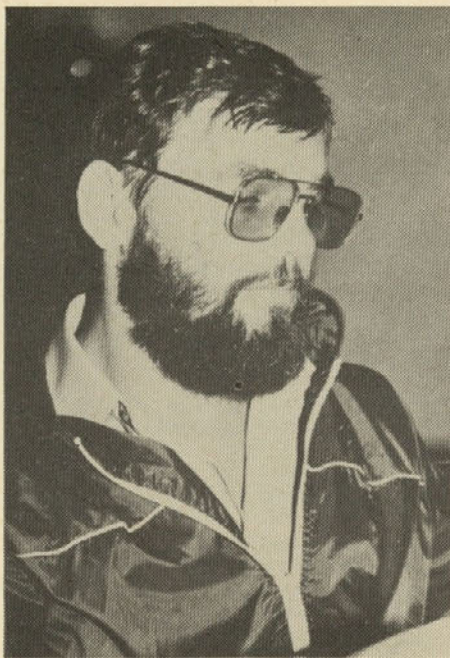
"Potem sem se vrnil v jamo, k prejšnjemu delu," je nadaljeval s pripovedjo. "Še zdaj se rad spominjam tistih let, saj smo bili s sodelavci veliki prijatelji in smo še danes. Po šestih letih pa sem se moral posloviti od jamskega dela, ker sem leta 1981 doživel nezgodo pri delu; poškodoval sem si desno oko, sle dila je operacija in postal sem invalid."

Hudo je bilo, ko so mi štiriindvajsetletnemu povedali, da imam trajno poškodbo očesa, da sem zato invalid in ne smem več delati v jami. Nekaj časa sem nato opravljal razna zunanja dela, pred tremi leti pa sem prišel v delovno skupnost skupnih služb REK za kurirja.

Delo je delo, vsakega je treba dobro opravljati, lažje pa gre od rok, če se s sodelavci razumeš," je pribil. Druga dva kurirja, ki sta od časa do časa prisluhnila najinemu razgovoru, sta ob teh njegovih besedah prikimala. Željku na zunaj ni videti, da je invalid. Le poškodovano desno oko ima občutljivo za prah, prepih in močno svetlobo, zaradi tega pa seveda bolj trpi levo oko in Željko mora nositi očala.

Sicer pa je prav živahen človek. Zanimajo ga mnoge stvari. Popoldne preživlja na nogometnem igrišču ali na balinišču.

"V velenjskem balinarskem društvu nas je že okoli sto. Odkar smo si sami uredili balinišče ob mestnem letnem kopališču, imamo dobre razmere za trening, kar se pozna tudi pri naših rezultatih. Na letošnjih poletnih igrah delavcev elektroindustrije in prometa, ki so potekale 21. junija v Mariboru, balinanje ni bilo na sporedu, na prejšnjih pa je bilo, le da smo mi prvič na njih tekmovali lani in bili peti. Bomo pa seveda tekmovali v okviru športnih prireditev ob dnevu rudarjev," se je zaklepetal o preživljanju svo-

Željko Voglar

jega prostega časa in dodal, da je od leta 1964 tudi član velenjske ribiške družine... Da se ukvarja z ribištvom, ki velja za mirnejši šport, pa sem spriču njegove nemirne narave bolj težko razumela.

"Saj nisem zagnan ribič," je hitro pojasnil. "Kot otroka me je za ta šport navdušil oče, ki je še danes ribič, in nekaj let sem potem s prijatelji zahajal k ribičem in tudi tekmoval. Zdaj pa se udeležujem le še takšnih ribiških akcij, kot sta urejevanje okolice jezera pri velenjskem stadionu in vlaganje rib v to jezero ali v reko Pako, lovim pa ne. Strastno ribištvo sem si prihranil za poznejša leta," je hotel končati najin pogovor, a sem ga izzvala še z vprašanjem, ali misli kaj na dekleta in poroko. Ves v smehu mi je odzdrnal, da kakšno deklo že rad pogleda, da je v zakon spravil obe sestri in brata, kar se tiče njega, pa da bo poskrbel za to, ko bo pravi čas.

Diana Janežič

Branko Sotler, rezkalec, zaposlen v TOZD RLV Jamska mehanizacija

Na letošnjem tekmovanju kovinarjev celjske regije - bilo je 16. in 17. maja - je v skupni kovinorezkalcev zmagal štiriindvajsetletni delavec našega rudnika Branko Sotler. Čeprav je še mlad, le z nekaj leti delovnih izkušenj, se je pred starejšimi, bolj izkušenimi tekmovalci odlično izkazal.

"Pred dvema letoma sem se tekmovanja kovinarjev udeležil prvič in se uvrstil na peto mesto, lani na tekmovanju kovinarjev nisem sodeloval, ker o njem nisem bil obveščen, letos pa sem zanj pravočasno zvedel in se ga z veseljem udeležil. Nisem pričakoval, da bom zmagal, zato sem bil ob razglasitvi rezultatov presenečen in tudi zelo vesel," je v eni sapi povedal Branko. Zadovoljstvo je res kar izžarevalo iz njega.

Čeprav se je za poklic kovinorezkalca odločil, kot sam pravi, bolj po naključju, mu

ni žal. V temeljni organizaciji našega rudnika Jamska mehanizacija, kjer je zaposlen že pet let, je zelo zadovoljen z delom, razume se s sodelavci. Kakšne neprijetnosti, težave, ki bi mu jemala voljo do dela, še ni doživel. Tudi letošnje regijsko tekmovanje kovinarjev mu bo ostalo v lepem spominu!

"Letos smo kovinorezkalci tekmovali v prostorih delovne organizacije Libela v Celju, kjer so tekmovanje dobro organizirali. Tekmovalcev ni bilo malo, a lahko bi se jih tekmovanja udeležilo še veliko več. Organizatorji tekmovanja so se letos dogovorili, da bodo prihodnje leto poskušali več tekmovalcev privabiti z denarnimi nagradami. Tekmovalci smo bili za to, menili pa smo tudi, da bi boljša obveščenost o tem, kdaj in kje bo tekmovanje, pritegnila veliko več kovinarjev k sodelovanju.

Tekmovanja kovinarjev se mi zdijo zanimiva pa tudi poučna. Lepo je, če lahko preizkusiš svoje znanje. Res pa je, da pri tekmovanju ni pomembno le znanje, ampak moraš imeti tudi srečo. Na letošnjem tekmovanju kovinarjev celjske regije se mi sreča res ni izneverila, a na republiškem tekmovanju kovinarjev, ki je bilo na Ravnah na Koroškem 5., 6. in 7. junija, se mi je, zato sem se slabo uvrstil," je sklenil svoje misli o tekmovanju, potem pa povedal še nekaj besed o svojem življenju.

Branko si še ni ustvaril družine in tega še tudi nima v načrtu. Živi pri starših v Šembriču. Malo jim pomaga pri delu okrog hiše. Po malem se ukvarja tudi s športom. Ni se še odločil, kaj naj bi mu v življenju pomenilo največ. Za zdaj je to delo in zadovoljstvo, da je pri njem uspešen.

Draga Lipuš

Mladenko Grubešič, varilec, zaposlen v TOZD TE Šoštanj Vzdrževanje

Mladenko ima za sabo tipično življenjsko pot terenskega delavca. Po končanem šolanju za varilca v zeniški železarni je zapustil rojstvo

Branko Sotler

Mladenko Grubesić

vasico Busovačo in si začel iskati primerno zaposlitev. Najprej jo je našel v tujini, v Avstriji, a zaradi bolj slabega zaslužka na tujem ni ostal dolgo. Kmalu se je vrnil v domovino, se zaposlil pri mariborski Hidromontaži in potlej kot njen delavec sedem let delal po Jugoslaviji - vse do takrat, dokler ni v Brežicah spoznal svoje sedanje žene in se odločil, da se ustali in si ustvari dom in družino.

Odločitev, da postane družinski človek, so mu omogočili v TE Šoštanj, kjer zdaj dela že enajsto leto, dom in družino pa sta si z ženo, ki je po poklicu rentgenski tehnik in dela v bolnišnici v Topolšici, ustvarila v Šoštanju.

Mladenko je bil letos že šestič med udeleženci tradicionalnih tekmovalnih kovinarjev. Na celjskem regijskem tekmovalnem kovinarjev je v svoji tekmovalni disciplini - varilstvu po po stopku TIG - tudi zmagal. Poleg tega pa je pred tekmovaljem sodeloval pri pripravi tekmovalnih mest in opreme za vso tekmovalje v varilstvu v okviru celjskega regijskega tekmovalnega kovinarjev, ki je, kot vemo, letos bil lo organizirano v TE Šoštanj. Zavoljo tega v odgovoru na vprašanje, kaj meni o organizaciji teh tekmovalnih dela celotnega letošnjega celjskega regijskega tekmovalnega kovinarjev seveda ni omenjal - čeprav je bil z gledno organiziran. Je pa zato tudi kritično spregovoril o teh tekmovalnih nasploh.

"Moti me," je dejal, "da na teh tekmovalnih prihaja do subjektivnega ocenjevanja izdelkov, ki jih izdelajo tekmovalci; do tega, da smo tekmovalci, ki nimamo 'zvez', oškodovani. Meni se je to zgodilo tudi na letošnjem republiškem tekmovalnem kovinarjev, na Ravnah, saj sem se na njem v svoji tekmovalni skupini uvrstil prav zaradi te okoliščine na šesto mesto, če bi ocenjevanje bilo objektivno, pa bi se gotovo na katero od mest pri vrhu lestvice.

Sploh ocenjevalne komisije na teh tekmovalnih rade precej zunanji videz izdelkov, ki jih izdelajo tekmovalci, namesto da bi ugotovile njihovo resnično kvaliteto. Tisti, ki tekmovalje v varilstvu, smo zato predlagali, da bi pri naših izdelkih na tekmovalnih ugotavljali zlasti gostoto in trpežnost zvarov, in to z defektoskopijo, pa čeprav je za to metodo tes tiranja treba imeti sila drago napravo. Poleg tega pa se zavzemamo, da bi ta tekmovalja bila vsaki dve leti, tekmovalci, ki se na njih

uvrstijo za nadaljnja tekmovalja, pa da bi imeli več časa za pripravo na vsako nadaljnje tekmovalje."

Mladenkovo vsakdanje delo je sicer opravljanje zahtevnejših varilskih del pri vzdrževanju kotlovskih naprav v TE Šoštanj in s tem delom je zadovoljen. Vendar samo vsakdanje delo ne izpolnjuje v celoti njegovih strokovnih ambicij. Zato rad sodeluje na tekmovalnih kovinarjev. Ta tekmovalja so zanj priložnost, da se strokovno bolj afirmira in si razširi krog znancev in prijateljev za izmenjavo strokovnih izkušenj.

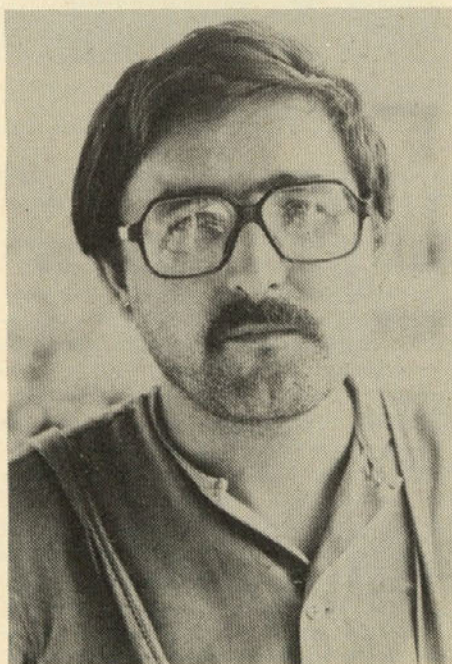
Za sodelovanje na tekmovalnih kovinarjev pa ima kot delavec TE Šoštanj še en motiv: znatne denarne nagrade, ki so jih uvedli v te naše delovne organizacije za vse svoje dobro uvrščene delavce na teh tekmovaljih!

Diana Janežič

Miran Krevzel, kovinostrugar, zaposlen v ESO - Strojni obrati

Doma je iz Šmartnega ob Paki, na delo v Strojne obrate ESO pa se vozi že od leta 1972. V vseh teh letih si je nabral veliko delovnih izkušenj, zato so mu zaupali zahtevnejša kovinostrugarstva dela in taka dela v svoji stroki rad opravlja. Veselje do dela, ki so mu ga zaupali, pa je Mirana privedlo do tega, da je že pravi veteran, kar se tiče sodelovanja na delovnih srečanjih kovinarjev. Letos je tekmoval devetih - in zadnjih. Ker ni gostobeseden, je to svojo odločitev pojasnil le z dvema besedama: dovolj je! Priznal pa je, da povsem brezplodna njegova tekmovalja med kovinostrugarji v preteklih letih le niso bila, saj je tako spoznal veliko novih ljudi, si pridobil nove strokovne izkušnje in jih posredoval drugim. Navsezadnje pa je lahko ponosen tudi na rezultate, ki jih je dosegel na regijskih in - še prej - občinskih tekmovaljih. Štirikrat je bil prvi, trikrat drugi med kovinostrugarji.

Zakaj pa naj bi vendarle nehal?

Miran Krevzel

"Lahko bi tudi rekel, da bom tako dal prostor novim tekmovalcem, saj smo se leto za leto na tekmovalnih kovinarjev srečevali in primerjali svoje znanje in sposobnosti med sabo vedno isti ljudje. Ta tekmovalja bi bilo treba osvežiti z mladimi delavci, a za to bi jih bilo treba motivirati, za dobre tekmovalne rezultate primerno nagraditi. V ESO smo letos predlagali, da bi uvedli denarne nagrade za dobro uvrščene tekmovalce iz naše delovne organizacije na teh tekmovaljih, a je bil ta predlog zavrnjen..."

K temu pa je Miran dodal, da se je organizacija delovnih srečanj kovinarjev z leti izboljšala, da pa so organizatorji - žal - opustili nekatere dobre strani tekmovalj v prejšnjih letih; denimo podeljevanje praktičnih nagrad vsem tekmovalcem.

Na letošnjem republiškem tekmovalju kovinarjev, izvedenem na Ravnah na Koroškem, se je Miranu izdelek, ki ga je moral na tekmovalju narediti, ponesrečil in zato se je uvrstil šele na 21. mesto v svoji stroki... Morda pa spričo tega le ne bo dolgo ob voljo, da bi še sodeloval na tekmovaljih kovinarjev. Morda bo glede tega že prihodnje leto drugačnih misli, kot je sedaj.

Diana Janežič

Franc Borovnik, nedavno upokojen rudarski nadzornik

Pred enim mesecem, 1. junija, se je Franc Borovnik dodobra spremenilo življenje: tega dne mu po enaintridesetih letih dela v našem rudniku, točneje v jami Preloge, ni bilo treba več na delo, kajti izpolnil je pogoje za odhod v pokoj. Na pogled Franca nihče ne bi pričel med upokojeince, po delovni vnemi, energiji, ki žari iz njega, pa sploh ne. Toda leta so minila, in treba se je bilo posloviti od sodelavcev, od rudnika.

Franc se je rodil pred petdesetimi leti v Razborci na Pohorju. Oče je bil žagar, zato se je devetletna Borovnikova družina velikokrat selila z žage na žago. Običajno so se stiskali v sobici zraven žage, ki jo je lastnik žage namenil za bivanje žagarju in njegovi družini. Navajeni so bili na skromnost. V tretjem letu NOB je Franc postal prvošolček v "nemški" šoli, kjer so ga učenosti učili s palico. Na srečo pa je to trajalo samo nekaj mesecev, potem pa so partizani šolo zažgali.

Po osvoboditvi je Franc znova sedel v klopi prvega razreda osnovne šole in potem po hitrem postopku osnovno šolo končal.

Če bi se izpolnile želje njegove mame, ne bi nikoli okusil trdote rudarskega poklica. Po končanem šolanju in osnovni šoli se je namreč na njeno pobudo vpisal v takratno meščansko šolo v Slovenjem Gradcu, a v njej se ni šolal dolgo. Zaradi nenehnega primanjovanja denarja si je poiskal krajšo pot do kruha: prepisal se je na rudarsko poklicno šolo v Trbovljah. Leta 1955 je v njej šolanje končal in se zaposlil pri našem rudniku. Prvih šest let je bil kopač - vmes je odslužil vojaščino - po pridobitvi izob razbe rudarskega nadzornika pa je bil pet let vodja odkopa in nato dvajset let rudarski nadzornik - ves čas v jami Preloge.

"Rudarski poklic je lep, a le če ga človek opravlja z veseljem. Jaz sem ga vzljubil takoj, ko sem ga spoznal," je priznal Franc. "Okusil sem vsa jamska dela, najdlje pa sem bil

nadzornik, torej delavec z obilico odgovornosti, skrbi. Ob odhodu v pokoj mi je bilo v največje zadoščanje, da se v skupni delavec, ki sem jim bil nadzornik, vsa dolga leta ni nihče težje poškodoval pri delu. Sploh sem se s sodelavci dobro razumel. Vedno sem se poskušal postaviti v vlogo tistega, ki me je kot nadzornika za kaj prosil; recimo za dopust ali predčasen odhod z dela. Sodelavci pa so tudi razumeli, da vsakomur vsakokrat le ne morem ugoditi.

Najhujšo nesrečo v jami sem doživel leta 1966, ko je premog zasul dva moja sodelavca. Čeprav smo ju v eni uri živa in zdrava rešili izpod premoga, mi je ta ura borbe z naravo za človeški življenje za vedno ostala v spominu," je povedal in se zamislil. Videlo se je, da so ga prevzeli spomini na leta rudarjenja. Iz njih je izluščil še nekaj misli!

"Pred tridesetimi leti je bilo v RLV roč no orodje edina mehanizacija; če ne štejemo za veliko pomoč rudarjem razstrelivo. Z lopatami smo nalagali premog v vozičke in jih potem potiskali do glavnih prog. Če bi rudarji še sedaj delali na takšen način, ne bi zaslužili niti za sol.

Na klasičnih odkopih sem delal do leta 1970, potlej sem sodeloval pri montiranju prve sekcije hidravličnega odkopnega podporja hemscheidt - na koti 50 jame Preloge, a sem se že leta 1972 vrnil nazaj na klasična čela. Od leta 1976 dalje pa sem vseskozi delal na mehaniziranih odkopih jame Preloge."

Leta 1963 je Franc naredil še politično šolo in od takrat dalje je tudi družbenopolitično bil - in je še - zelo dejaven. V temeljni organizaciji Jama Preloge je največ delal po sindikalni plati. Bil je kar tri mandatne dobe predsednik ene od osnovnih organizacij ZS in tudi predsednik konference osnovnih organizacij ZS v svoji TOZD. V krajevni skupnosti Pesje, kjer živi, pa je sploh znan kot eden izmed najbolj zavzetih krajanov za družbenopolitično delo. Veliko je storil za to, da je sedanje Pesje pravo nasprotje nekdanjega Pesja, v katerem so ljudje živeli tudi še v barakah, povezanih v naselje z blatno cesto. Od leta 1960 je komunist, večkrat je bil predsednik krajevnih skupnosti, predsednik socialistične zveze v krajevni skupnosti, kar je tudi sedaj; sodeloval pa je tudi pri civilni zaščiti, bil predsednik strelske družine in še kaj.

Veliko ima odlikovanj in priznanj. Med njimi mu največ pomenijo srebrni znak ZS Slovenije, medalja dela, zahvala za poštrevnovalno delo v krajevni skupnosti.

Franca pozna veliko ljudi. Kdor ga ne pozna kot večletnega rudarskega nadzornika ali kot zavzetega borca za napredek v Pesju, ga gotovo pozna kot muzikanta. Včasih je imel svoj ansambel, sedaj pa igra kar tako, za prijatelje in znance, a še vedno jo ureže, da vse zasrbijo pete.

Poleg vsega tega je Franc tudi skrben mož in oče dveh, že odraslih sinov. V Pesju sta si z ženo, ime ji je Hilda, postavila lepo hišo, okrog katere si sedaj,

Iz REK sipak

SISTEMI PAKIRANJA

OSKAR ZA KVALITETO

Na mednarodnem sejmu embalaže in pakiranja INPAK v Gornji Radgoni je delovna organizacija Sipak dobila jugoslovanskega "oskarja za embalažo" za polavtomatski stroj PA-RM-01, ki rabi za povezovanje s plastičnimi trakovi.

Stroj PA-RM-01 zlasti priporočamo za povezovanje manjših paketov, cevi, izdelkov v obliki kolobarja, okroglih in ovalnih predmetov. Zelo se obnese tudi povsod, kjer je vsak dan treba povezovati večje število paketov različnih dimenzij.

V zadnjem času te polavtomate veliko

Franc Borovnik s kolesom, darilom sodelavcev ob njegovem odhodu v pokoj

ko je v pokoju, poišče kakšno delo. Sploh je takšen, da ne zdrži dolgo brez dela.

"Ob upokojitvi so mi sodelavci podarili kolo, ki ga sedaj res veliko uporabljam. Sleherno jutro kolesarim. Drugače pa imam tako veliko dela, tako v krajevni skupnosti kot doma, da mi časa kar zmanjkuje. Rudnika in dela v njem ne pogrešam, bivših sodelavcev tudi ne, saj jih pogosto srečujem in tudi obiščejo me. Ob mojem odhodu v pokoj smo se poslovili pri meni doma. Kot sem že rekel, so mi podarili kolo pa stensko uro in se sploh tovariško poslovili od mene - tako moji sodelavci kot tehnično vodstvo Jame Preloge, za kar se jim še enkrat zahvaljujem," je sklenil Franc najin pogovor. Po malem se mu je že tudi mudilo po opravkih, a še preden je šel za njimi, ga je čakala še jutranja aktivnost - kolesarjenje... /Draga Lipuš/

uporabljajo predvsem za povezovanje svež njev denarja, saj je to velika racionalizacija v primerjavi z dosedanjim, ročnim načinom povezovanja z vrvico.

Letos s stroji PA-RM-01 opremljamo službe družbenega knjigovodstva, banke in pošte in podobne ustanove.

Ob pridobitvi tega velikega priznanja nam v delovni organizaciji Sipak spomin seže v dobo izpred petnajstih let, ko je bil pri RLV ustanovljen oddelek Plastika, iz katerega se je razvila naša današnja delovna organizacija, in sicer z namenom, da bi z novimi proizvodnimi programi pomagal pri razreševanju problematike zaposlovanja invalidov pri ustreznih drugih, lažjih delih.

Povpraševanje tržišča nas je vseskozi spodbujalo, da smo širili naš proizvodni program. Supertraku oziroma polipropilenskemu traku različne izdelave za povezovanje paketov - prvemu našemu proizvodu, še v oddelku RLV Plastika - se je pridružila še proizvodnja monofilov (sintetičnih niti in vrvi) ter pribora za povezovanje (ročnih spenjalcev, trakov, kovinskih sponk in odvijalcev trakov za povezovanje).

Vso pozornost pa smo namenili razvoju proizvodnje sistemov naprav za povezovanje in tako s svojimi lastnimi silami razvili proizvodnjo avtomatskih strojev za povezovanje paketov s plastičnimi trakovi. Prvi tak stroj, ki je bil narejen brez nakupa licenc, na osnovi našega lastnega znanstveno-raziskovalnega dela, je bil avtomatski stroj za povezovanje paketov, ELEKTRONIK 3R-NA.

Naši avtomati za povezovanje so praktično uporabni - in jih že tudi uporabljajo - v vseh vejah industrije. Sploh je delovna organizacija Sipak danes še edini proizvajalec teh strojev tako v SFRJ kakor tudi v deželah SEV. Z njimi smo tudi skoraj v celoti nadomestili jugoslovanski uvoz takih strojev.

Sistemi pakiranja v proizvodnem programu DO REK Sipak so prirejeni različnim potrebam za pakiranje.

Glede na to, da je tudi paletizacija pomemben člen v verigi transporta blaga in da vedno večja avtomatizacija tehnoloških postopkov pakiranja in povezovanja terja tudi racionalizacijo nakladanja, sta naša najnovejša proizvoda danes nakladalec palet (paletizer) in razkladalec palet (depaletizer).

Paletizer omogoča avtomatsko nakladanje palet z izdelki ali pridelki v kartonih, pločevinkah, zabojih ali vrečah.

V zvezi z avtomatskimi stroji za povezovanje s plastičnim trakom ter sistemom industrijskega transporta tvori paletizer celoto ter tako zagotavlja kompletno rešitev paletiranja paketov - od proizvodne ga traku do skladišča ali prevoznega sredstva.

Oskar iz Gornje Radgone je za našo delovno organizacijo vsekakor veliko priznanje in kažipot v bodočnost - h kvalitetni in tudi k inovativni proizvodnji.

Tatjana Knez

ODŠLI SO V POKOJ

Kristijan KUHAR, upokojen 28. februarja
Rodil se je 11. aprila 1932 v Šentilju pri Velenju.
Poročen z Jožefo, rojeno Dolinšek.
Od junija 1957 je neprekinjeno delal v RLV.
Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod.
Aprila 1964 je bil premeščen v Jamo vzhod, junija
istega leta v Jamo zahod in februarja 1966 v Jamo
vzhod, sedaj skupaj z Jamo zahod Jama Preloge, kjer
je delal do upokojitve.

Junija 1960 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in aprila 1963
še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Teodor SKOČAJ, upokojen 28. februarja
Rodil se je 9. decembra 1941 v Završah pri Mislinji.
Poročen z Eriko, rojeno Bricman.
Od julija 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil
se je kot nekvalificirani delavec v rudniških zunanjih
obratih. Junija 1984 je bil premeščen v Kopalnico,
kjer je delal do upokojitve.
Aprila 1968 je opravil izpit za polkvalificiranega les-
nega delavca in maja 1974 za kvalificiranega gateri-
sta.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Trivuna BOŽIČ, upokojena 7. marca

Rodila se je 13. februarja 1934 v Drenovi pri Banja
Luki.

Od oktobra 1971 je neprekinjeno delala v OZD našega
kombinata. Zaposlila se je kot nekvalificirana delav-
ka v rudniških zunanjih obratih. Decembra 1972 je
bila premeščena v stanovanjsko enoto rudnika in januarja 1977 v delov-
no skupnost Družbeni standard, kjer je delala do upokojitve.

Dušan SUZIČ, upokojen 25. marca

Rodil se je 19. marca 1936 pri Novem Prijedoru.

Poročen z Nado, rojeno Vidović.

Od marca 1964 je neprekinjeno delal pri RLV. Zapo-
slil se je kot kvalificirani kopač v rudniškem delu
RŠC Velenje, zdaj TOZD RLV Izobraževanje. Januarja 1980 je bil pre-
meščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Marica VIHAR, upokojena 27. marca

Rodila se je 3. avgusta 1935 na Vinski gori pri Ljutomeru.

Od oktobra 1983 do upokojitve je delala v delovni skupnosti Družbeni
standard.

Janko MRAVLJAK, upokojen 31. marca
Rodil se je 4. decembra 1931 v Škalah pri Velenju.
Poročen s Katarino, rojeno Murko.

Od septembra 1974 je neprekinjeno delal v RLV, prej
pa od leta 1965 v rudniškem delu RŠC Velenje. Oktob-
ra 1977 je bil iz Jame Škale premeščen v Jamsko
mehanizacijo in februarja 1978 v Klasirnico, kjer je
delal do upokojitve.

Dolgo je bil strojnik drobilca za premog.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Janez CVIRN, upokojen 15. aprila
Rodil se je 23. junija 1931 v Kočnem pri Zgornji
Polskavi.

Poročen z Jožefo, rojeno Lunežnik.

Od marca 1959 je neprekinjeno delal v RLV. Zapo-
slil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod.
Marca 1975 je bil premeščen v Jamo Škale, decem-
bra 1975 v Jamo vzhod in junija 1976 v Jamo Škale,

kjer je delal upokojitve.

Junija 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in julija 1963
še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Stanislav RAMŠAK, upokojen 24. aprila

Rodil se je 24. oktobra 1936 v Škalah pri Velenju.
Poročen z Zinko, rojeno Murn.

Od junija 1959 je neprekinjeno delal v RLV, s preki-
nitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1952.
Leta 1959 se je zaposlil v Klasirnici. Junija 1959
je bil premeščen v rudniški investicijski obrat, av-
gusta 1965 v Jamo vzhod, aprila 1971 v rudniške
zunanje obrate, februarja 1978 v delovno skupnost

Zavarovanje in maja 1982 v Zračenje, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Rudolf ŽOHAR, upokojen 30. aprila

Rodil se je 17. februarja 1937 v Gomili pri Trbov-
ljah.

Poročen z Marijo, rojeno Žerdoner.

Od junija 1955 je delal v RLV.

Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami Prelo-
ge, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni orga-
nizaciji.

Jože ŽOHAR, upokojen 5. maja

Rodil se je 12. decembra 1927 v Štorah.

Poročen z Valči, rojeno Brumec.

Od marca 1958 je neprekinjeno delal v OZD našega
kombinata. Zaposlil se je kot strojni inženir v teh-
ničnem sektorju skupnih služb RLV. Leta 1978 je
bil premeščen v razvojno tehnični sektor skupnih
služb našega kombinata, kjer je delal do upokojit-
ve.

Junija 1963 je diplomiral na strojni fakulteti v Ljubljani.

Izredno dejaven je bil pri družbenopolitičnem delu.

Udeležil se je več udarniških delovnih akcij širšega pomena.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v OZD našega
kombinata in vrste drugih priznanj.

Od septembra 1944 pa do osvoboditve je bil aktivni udeleženec NOV.

Ludvik KRIČEJ, upokojen 5. maja

Rodil se je 30. junija 1930 v Spodnjem Doliču.

Poročen z Marijo, rojeno Dežman.

Od septembra 1957 je neprekinjeno delal v RLV. Za
poslil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod.
Aprila 1975 je bil premeščen v Jamo Škale in oktob-
ra 1977 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do
upokojitve.

Maja 1960 je opravil izpit za polkvalificiranega ko-
pača in maja 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni or-
ganizaciji.

Med NOB je bil partizanski kurir.

Peter KOZMELJ, upokojen 5. maja

Rodil se je 21. junija 1931 v Podlogu pri Šempetru.

Poročen z Eleonoro, rojeno Sešel.

Od decembra 1960 je neprekinjeno delal v OZD na-
šega kombinata. Zaposlil se je kot kvalificirani
ključavničar v ESO. Julija 1980 je bil premeščen v
Jamsko mehanizacijo, kjer je do upokojitve oprav-
ljal zahtevna dela v remontni delavnici.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih.

Udeležil se je tudi ene od udarniških delovnih akcij širšega pomena. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v OZD našega kombinata.

Jurij KOSTRIC, upokojen 6. maja
Rodil se je 14. februarja 1935 v Lendavi.
Poročen z Marijo, rojeno Kotnik.
Od maja 1961 je neprekinjeno delal v OZD našega kombinata. Zaposlil se je kot polkvalificirani monter centralne kurjave v ESO. Septembra 1961 je bil premeščen v Jamo vzhod in septembra 1975 v Jamsko mehanizacijo, kjer je do upokojitve bil skupinovodja pri vzdrževanju jamskih transportnih naprav.

Junija 1970 je opravil izpit za kvalificiranega ključavničarja in aprila 1971 še varilski tečaj. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v OZD našega kombinata.

Drago KRALJ, upokojen 14. maja
Rodil se je 22. januarja 1939 v Jelendolu pri Škocjanu blizu Novega mesta.
Poročen s Pavlo, rojeno Florjan.
Od februarja 1971 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod. Februarja 1978 je bil premeščen v Jamo Škale in januarja 1982 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Aprila 1972 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Vladimir REDNAK, upokojen 14. maja
Rodil se je 30. junija 1930 v Bevčah pri Velenju.
Poročen z Nežko, rojeno Golčman.
Od marca 1963 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v rudniških zunanjih obratih. Januarja 1978 je bil premeščen v Zunanjo dejavnost, kjer je delal do upokojitve.
Aprila 1967 je opravil izpit za kvalificiranega cirkularista.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in priznanja za prizadevno delo v akciji za čim večji odkop premoga leta 1982.

Jože KOK, upokojen 24. maja
Rodil se je 31. decembra 1932 v Mariji Reki pri Žalcu.
Poročen z Amalijo, rojeno Voglar.
Od septembra 1971 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jamskih gradnjah, kjer je do upokojitve opravljal razna gradbena dela.
Aprila 1972 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Med NOB se je vključeval v terenska dela za partizane.

Rudolf LESJAK, upokojen 29. maja
Rodil se je 20. oktobra 1927 v Florjanu pri Šoštanju.
Poročen z Gabrijelo, rojeno Cvikl.

Od aprila 1979 je neprekinjeno delal v našem kombinatu. Zaposlil se je v delovni skupnosti Zavarovanje, kjer je delal do upokojitve.

Med NOB se je vključeval v terenska dela za partizane.

Udeležil se je tudi ene od udarniških delovnih akcij širšega pomena.

Alojz LEMEŽ, upokojen 31. maja
Rodil se je 14. maja 1936 v Cirkovcah pri Velenju.
Poročen s Terezijo, rojeno Malec.
Od februarja 1959 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1954. Leta 1959 se je kot kvalificirani kovač zaposlil v Jami vzhod in delal potem do leta 1972 večkrat nekaj časa v Jami vzhod in nekaj časa v Jami zahod, sep-

tembra 1975 pa je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Maja 1968 je opravil izpit za jamskega montažnega in dežurnega ključavničarja in februarja 1976 še izpit za visoko kvalificiranega ključavničarja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in več priznanj za racionalizatorstvo.

Avguštin UMEK, upokojen 31. maja
Rodil se je 18. oktobra 1936 v Ljubljani.
Poročen z Brigito, rojeno Božnar.

Od junija 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Junija 1967 je bil premeščen v Jamo vzhod, oktobra 1969 v Jamo zahod, marca 1971 v obrat OMKT, oktobra 1973 v Jamo vzhod, septembra 1975 v Jamo zahod, januarja 1977 k rudniškemu strokovnemu kadru, junija 1977 v Steber 8 in novembra 1980 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Aprila 1963 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in februarja 1974 še izpit za rudarskega nadzornika.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc KORADEJ, upokojen 31. maja

Rodil se je 22. novembra 1930 v Podgorju pri Velenju.

Poročen z Angelo, rojeno Zajc.
Od septembra 1953 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo pa že od leta 1947.

Leta 1953 se je zaposlil v Klasirnici. Januarja 1956 je bil premeščen v rudniške zunanje obrate in septembra istega leta nazaj v Klasirnico, kjer je bil upokojen kot skupinovodja izbiralcev.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc PAJENK, upokojen 31. maja
Rodil se je 23. septembra 1932 v Spodnjem Razborju pri Slovenjem Gradcu.

Poročen z Alojzijo, rojeno Hajdnik.
Od januarja 1959 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Aprila 1976 je bil premeščen v Steber 8, sedaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Maja 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in maja 1964 še za kvalificiranega kopača. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc PRAVDIČ, upokojen 31. maja
Rodil se je 25. novembra 1936 v Andrencih pri Ptuju.

Poročen z Bredo, rojeno Lisac.
Od januarja 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Junija 1967 je bil premeščen v Jamo vzhod, februarja 1968 v Jamo zahod, marca 1971 v Jamo vzhod, marca 1972 v Jamo zahod, septembra 1977 v Jamo

Pesje, decembra 1977 v Jamo Preloge in januarja 1978 v Jamski transport, kjer je delal do upokojitve.

Julija 1963 je opravil izpit za kvalificiranega kopača. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan OŠLAK, upokojen 31. maja
Rodil se je 17. junija 1938 v Hudinji.
Od septembra 1960 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1956.

Leta 1960 se je kot nekvalificirani kopač zaposlil v Jami vzhod. Maja 1969 je bil premeščen v Jamo zahod, januarja 1970 v Jamo vzhod, maja 1970 v Jamo zahod, februarja 1974 v Jamo vzhod in marca istega leta v Steber 8, junija 1974 k strokovnemu kadru RLV, septembra 1975 nazaj v Steber 8 in junija 1977 v Jamo zahod, sedaj skupaj z Jamo vzhod Jama Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Junija 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, maja 1964 za kvalificiranega kopača in februarja 1974 še izpit za rudarskega nadzornika.

Dejaven je bil tudi v samoupravnih organih.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in srebrne značke za desetletno aktivnost v jamski reševalni četi RLV.

Jože KRKOVIČ, upokojen 31. maja
Rodil se je 22. oktobra 1935 v Kočevju.
Poročen s Frančiško, rojeno Selič.
Od maja 1959 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Januarja 1971 je bil premeščen v Jamo zahod, aprila 1975 v Jamo Škale, novembra 1975 nazaj v Jamo vzhod, maja 1977 v Steber 8 in oktobra 1981 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Junija 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in maja 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Martin RAZGORŠEK, upokojen 31. maja
Rodil se je 2. julija 1936 v Lembergu pri Strmcu, blizu Vojnika.
Poročen z Marijo, rojeno Grobelnik.
Od januarja 1959 je neprekinjeno delal v RLV, s kratko prekinitvijo pa že od marca 1958.
Leta 1959 se je zaposlil kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Septembra 1961 je bil premeščen v rudniške zunanje obrate in kmalu nato nazaj v Jamo vzhod, sedaj skupaj z Jamo zahod Jama Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Februarja 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in maja 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Stanislav KOVŠE, upokojen 31. maja
Rodil se je 25. maja 1935 v Strmcu pri Dobrni.
Poročen z Marijo, rojeno Vodovnik.
Od oktobra 1958 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Avgusta 1975 je bil premeščen v Steber 8, sedaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.
Aprila 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, julija 1963 pa še za kvalificiranega kopača.

Dejaven je bil tudi v sindikalni organizaciji.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Stjepan SUKANEČ, upokojen 31. maja
Rodil se je 5. maja 1928 v Ludbregu na Hrvaškem.
Od februarja 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v jamski gradnje skupini, sedaj Jamske gradnje, zadnja leta pa je delal v Jamski mehanizaciji.
Aprila 1965 je opravil izpit za polkvalificiranega strojnika in junija 1970 še izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Janez VRBNJAK, upokojen 7. junija
Rodil se je 8. novembra 1934 v Hrastju pri Radgoni.
Poročen z Gabrijelo, rojeno Ušen.
Od januarja 1960 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kovač v Jami vzhod. Februarja 1964 je bil premeščen k strokovnemu kadru Jame vzhod, septembra 1975 v Storitve in oktobra 1977 k strokovnemu kadru Jamskega transporta, kjer je delal do upokojitve.

Julija 1963 je opravil izpit za visoko kvalificiranega kovača in oktobra 1965 še dopolnilni izpit za jamskega nadzornika strojne stroke.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Marija RAZGORŠEK, upokojena 10. junija
Rodila se je 26. januarja 1936 v Šaleku pri Velenju.
Mati dveh otrok: leta 1962 rojenega Martina in leta 1966 rojene Milene.

Od julija 1954 je neprekinjeno delala v RLV, z dveletno prekinitvijo pa že od junija 1950. Leta 1954 se je zaposlila kot nekvalificirana delavka v Klasirnici. Leta 1960 je bila premeščena v rudniške zunanje obrate, januarja 1978 v skupne službe RLV in marca 1980 med delavce Kopalnice, sicer pa je delala v upravni zgradbi RLV Prešernova 10 v Titovem Velenju.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v kombinatu.

Franc GORŠEK, upokojen 12. junija
Rodil se je 7. novembra 1933 v Ravnah pri Šoštanju.
Poročen s Cirilo, rojeno Jakob.

Od januarja 1958 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Junija 1967 je bil premeščen v Jamo vzhod, februarja 1968 v Jamo zahod, marca 1971 v Jamo vzhod, marca 1972 v Jamo zahod, septembra 1973 v Jamo vzhod in marca 1977 v Steber 8, sedaj Jama Pesje,

kjer je delal do upokojitve.

Februarja 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in julija 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc LIPIČNIK, upokojen 13. junija
Rodil se je 2. decembra 1935 v Andražu pri Polzeli.
Poročen z Marjano, rojeno Melanšek.

Od septembra 1958 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Decembra 1970 je bil premeščen v Jamo zahod in aprila 1974 v Steber 8, sedaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Februarja 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in julija 1963 še za kvalificiranega kopača.

Zelo veliko je delal tudi udarniško.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivica GLAVNIK, upokojena 14. junija
Rodila se je 11. januarja 1935 v Šentilju pri Velenju.

Mati treh otrok: leta 1958 rojenega Bojana, leta 1959 rojene Alenke in leta 1963 rojenega Ludvika.
Od septembra 1965 je neprekinjeno delala v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1950.

Leta 1965 se je zaposlila kot uslužbenka s strokovnim izpitom v rudniški komercialni službi in delala v skupnih službah RLV do upokojitve.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Anton HRIBAR, upokojen 20. junija
Rodil se je 15. marca 1936 v Trnovčah pri Domžalah.

Poročen z Amalijo, rojeno Slapar.
Od junija 1960 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Aprila 1974 je bil premeščen v Jamo zahod in marca 1974 Steber 8, sedaj Jama Pesje, kjer je delal do upokojitve.

Junija 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in maja 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Alojz LEŠNIK, upokojen 22. junija
Rodil se je 19. junija 1938 v Strmcu nad Dobrno.
Poročen s Hedviko, rojeno Pompe.

Od avgusta 1958 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1956.

Leta 1958 se je zaposlil kot nekvalificirani delavec v Jami zahod. Julija 1960 je bil premeščen v Jamo

vzhod, leta 1963 nazaj v Jamo zahod, februarja 1974 v Priprave, marca 1975 v Jamo Škale in oktobra 1977 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Januarja 1964 je opravil izpit za kvalificiranega ključavničarja. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in značke za udarniško delo v RLV.

Jožica MAVRIN, upokojena 29. junija
Rodila se je 7. februarja 1929 v Velenju.
Mati dveh otrok.

Od novembra 1958 je neprekinjeno delala v OZD našega kombinata. Zaposlila se je kot uslužbenka v splošni upravi rudnika. Januarja 1978 je bila premeščena v skupne službe REK, kjer je do upokojitve opravljala tajniška dela za poslovodni odbor REK in vodila upravno-administrativno službo REK.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Eva BIŠKOP in Jana PLAZAR

POPRAVEK

V notici o upokojenem delavcu TOZD RLV Izobraževanje Rajmundu Ema nu, objavljeni na strani 6 predzaujne številke Informatorja (13/86), bi moralo pisati:

"Od leta 1959 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo zaradi službenja vojaščine pa že od leta 1956..."

Bralce naših glasil prosimo, da ta popravek upoštevajo, sporočitelju oziroma sporočiteljici podatkov zanj pa se zahvaljujemo, da nam je storjeno napako v notici (zaradi pomanjkljivih virov podatkov za njeno sestavo) omogočila popraviti.

Še to!

Tudi v kateri od tokrat objavljenih notic o naših upokojenih delavcih utegne biti zaradi omenjenega vzroka (pomanjkljivih virov podatkov za njihovo sestavo) kakšna napaka, ki jo bo treba popraviti; seveda če nam jo bo kdo sporočil, saj te notice so pač take, kakršne imamo virov podatkov za njihovo sestavo (kadrovske dosjeje v kombinatu in izpolnjene posebne anketne pole za upokojene delavce). /Uredništvo/

ŠPORT IN REKREACIJA

Naše letošnje delavske športne igre

REZULTATI TEKMOVANJA V MALEM NOGOMETU - II. LIGA

1. J.Preloge	9	8	0	0	28 : 4	16 točk
2. Izobraževanje	9	7	1	0	39 : 13	14
3. DSSS SOZD	9	5	2	1	28 : 11	11
4. Zračenje	9	5	3	0	30 : 38	10
5. DSSS RLV	9	3	2	3	27 : 12	9
6. Družb. stand.	9	3	4	1	27 : 38	7
7. APS	8	2	3	3	21 : 25	6 (-1)
8. RC Titovo Velenje	9	0	7	1	9 : 37	1
9. Miz.dejavnost	7	0	6	2	6 : 30	0 (-2)

Rezultate tekmovanja prvoligaških ekip bomo objavili, potem ko bo odigrana (predvidoma 8. julija) prekinjena tekma med Klasirnico in Jamskimi gradnjami. Sicer pa je zdaj na vrhu lestvice uvrstitev teh ekip ekipa Priprav, njej pa sledijo Klasirnica, TE Šoštanj, Jamska mehanizacija, Jamske gradnje itd.

Jože Grubelnik

Pred medsebojnim nogometnim obračunom šoferjev in drugih delavcev iz APS je bilo treba pred enim golom takole izplati luže.

Malo nepopolna ekipa šoferjev z dodatkom zmerjanega s "tehnični" in ekipa "drugih"

Med obračunom...

Vsi šoferji in "drugi" skupaj pa še sodnik (Stane Čas) in...

Medsebojni obračun šoferjev in drugih delavcev iz DO REK APS v malem nogometu

Kdo ve, kaj bi pri srcu večine šoferjev naše delovne organizacije APS odkrili, če bi jih odpri?... Najbrž prej ko ne tipično zmešnjavo za vse šoferje... kakšno razkuženo stopar ko, steklenico piva ali "dva deci špricarja", šifre za vozni red "črnih fur".... in še in še "prisirčnih" stvari... Pri naših šoferjih pa - dvakrat se lahko greste staviti! - prav blizu pri srcu tudi žogo za brcanje!... Ne zato,

da ne brcajo šefa, prometnika, dispečerja, kontrolorja... pač pa zato, ker so radoživi, ker imajo radi življenje, življenje pa je - kot žoga - okroglo.

Enako bi lahko napletali, kaj jim ni pri srcu, kaj jim koraka naravnost na jetra, para-je nehajmo. Dovolj je, da smo si razjasnili, da jim žoga, nogomet veliko pomeni.

Podobno - če ne še huje - velja, kar se ti-

če žoge in žogobrc, za "druge" v APS, saj iz njih izhaja standardna reprezentanca DO APS - vijolični! - za naš "rekovski" sindikalni nogomet. Tako vsaj je ob prizorišču tega obračuna (pri šoli v Paki!), preden se je obračun razvnel (okrog šestih popoldne v petek, 13. junija, ko se je voda od zoprnega opoldanskega naliva ta dan že v glavnem raztekla!), povedal "generalni selektor" ekipe "drugih" Drame... Ivan, ki ga - po njegovih besedah! - imajo v APS za vzdrževanje vsega; tokrat pa je imel na vesti tudi nabavo piva...

In zdaj k obračunu!

Ob zvokih... resda ne fanfar, zato pa iz harmonike navadne trobente in klarineta - če se ne motim - kajti imeli so kar tri muzikante zraven; za potem, pri "Meži"... so na igrišče v lahnem paradnem drcu ponosno prišli oboji, "Drugi" - vijolični! - z Grudnikom, Hižarjem, Sobočanom, Skočajem, golmanom Judom... "Šoferji" - rumeni kot kanarčki! - z Zupancem, Ostruhom, Ramšakom, golmanom Vodiškom (za prvi polčas, pred drugim pa je prišlo do zamenjave vloge med Vodiškom in Ostruhom, prav posrečene)... Publika je ob tem zaploskala, in ko je odploskala, je sodnik - Stane Čas! - po vseh pravih poskrbel za obredni pozdrav sredi igrišča, rokovanje, žrebanje za polja in dal osnovne inštrukcije za igro. Razpoloženje publike - vso bi spravil v nekoliko raztegljiv "fičo"! - se je vedno bolj elektrilo in malo razelektrilo le, ko sem šklocal posnetke za "gasilske slike", ki jih tri vidite tudi ob tem zapisu. Okolico pa so medtem s hrupom onečejali težki tovarnjaki na poti v peskolom RLV - Izobraževanje ali zvrhano naloženi nazaj... Menda ja niso po "vikend programu" kradli iz peskoloma?

Nadaljnji potek dogajanja je bil ena sama vročičnost "rumenih", da jih "vijolični" ne bi popolnoma pregazili.

Prvi gol je od "vijoličnih" dal Grudnik, drugega Hižar, tretjega Sobočan, četrtega Skočaj, petega spet Sobočan in šestega spet Hižar.

In če ne bi bilo drugega polčasa in če Jud v vratih "vijoličnih" ne bi od časa do časa pogledal proti nebu in tam s pogledom malo obvisel, da vidi, kaj zgoraj delajo za vreme v soboto, bi "rumeni" take barve šli tudi nekje drugje nazaj proti Velenju - do "Meže", seveda.

A ker sta ta dva "če" obstajala, je zmaga "vijoličnih" od 6:0 do konca obračuna shujala na 6:3... po zaslugi Zupanca, Vodiška in Ramšaka - obutega v čisto nove copate nalašč za ta obračun.

Torej se je "šoferjem" njihova ljubezen do žoge hotela najprej izneveriti, potem pa se jim je - muhasta kot vsaka ljubezen - na pol le nasmehnila. /rb/

Za šilce smeha

- Je tvoja žena še vedno tako čedna kot nekoč?
- Seveda, samo malo dlje traja...

Lepo dekle se je obrnilo k ogromnemu, brutalnemu, s krvjo poškrapljenemu moškemu, ki jo je gledal brez usmiljenja, z ostrim, svetli kajočim senoženem v roki.

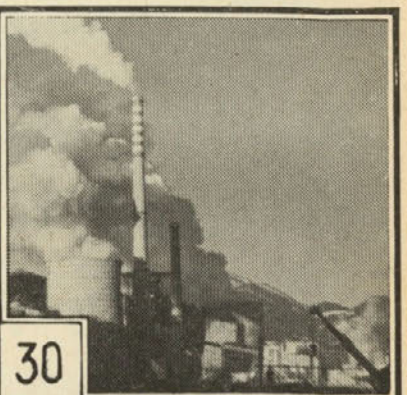
"Ali nimate nič srca?" je komaj slšno dejala. "Ne," je odvrnil neprizadeto.

"No, potem mi pa dajte pol kile jetrc," je zavzdihnila.

Čisto na začetku - ob prihodu prvih na prizorišče obračuna

Tretjejulijska nagradna križanka

			NUDIST	MOŠKO IME	PRIVRŽENEC VERIZMA	POVPREČEN UČENEC	DEBEL KONEC DEBLA	NEMŠKI NARAVOSLOVEC IN FILOZOF (Lorenz...)	NACIJA						
		NEUTRALNI ATOMSKI DELEC													
		NOVI SVET													
		PREBIVALEC TIROLSKE													
		DOMAČA PRITRDILOVKA													
		3.						NIŠ		30					
								ČESNA ŠARENICA							
Sestavil in napisal: LOM	VELIKA SPOMENNA PRILEŽNOST VSAKA ŠTIRI LETA	PISNA OCENA OSEBNOSTI	ZVOJICA DERIVAT AMONIJAKA		NORDIJSKE SMUČI				REKA V ROMUNIJI		TANTALOVA HČI	DEL POTAPLJ. OPREME	NEMŠKI ZVEZNI KANCLER (Helmut...)		
					100										
NOŽIČ ZA OKANJE				BABILON. BOGINJA LJUBEZNI Inga/Ishtar					RAZLIČEN MOSTAR						
PRIPADNIK LAMAIZMA					GLAVNO MESTO NAŠE SOSEDE					OBLAČILO AKROBATOV					
					Reamur					RIMSKA					
PRIPOMOČEK ZA IRIZACIJO						VELIKA SLADKO-VODNA RIBA					SLOVENSKA SLASLIČARNA				
											ŠPANSKO VINO				
NEMŠKI PISATELJ (Thomas...)				LJUDSTVO V LAOSU IN DELU TAJSKE											
	Pavel Kunaver		ITALIJAN. SPOLNIK PRISTANIŠČE V LR JEMEN										OCENJE = VALNA ENOTA PRI TEKMOVANJE		
ODISEJEVA DOMOVINA									REKA V KANADI			NADA, UPANJE			
												ČARODEJ			
NOTRANJOST ATOMA															
STRONCIJ IN EVROPIJ															
MESTO V DR KONGO (ob reki LUALABA)															
INIŽANI 'e'			ZAČETEK AZBUKE Emmanuel Lasker		NORDIJSKO MOŠKO IME	Janos Arany	PRIPOMOČEK ZA PISANJE						GRŠKA ČRKA	PREMETENKA	VRSTA RUMENO-RJAVE BARVE
ZELO REDKA KOVINA NAHAJALJŠČE Ytterby							UMETNIŠKA STVARITEV						SODOBNO VOZILO		
PLANINA NAD IZVIROM LIMA							PODPORNI TRAM								
RDEČI KRIZ			ZNAMKA ELEKTR. GOSPODNI APARATOV				ZAPITEK							ENKE.	
Emil Adamič			KRAJ PRI DOMŽALAH				MITOLOŠKI LETALEC							PRIPADNIK SOZD-a REK	

SLOVARČEK ZA POMOČ PRI REŠEVANJU ● Aden - pristaniško mesto na skrajnem jugozahodu Arabskega polotoka, v LR Jemen ● KINDU - kraj v DR Kongo, ob reki Lualaba ● KOBAL - Fran (1881 - 1937), profesor, slovenski kritik in prevajalec ● MANN - Thomas (1875 - 1951), veliki nemški pisatelj, nobelovec (1929) ● OKEN - Lorenz (1779 - 1851, nemški naravoslovec in filozof ● OLT - levi pritok Donave v Romuniji ● SEAL - kanadska reka v Manitobi

Rešitve s svojim točnim poštnim naslovom pošljite v uredništvo Rudarja-Informatorja do 21. julija. Izmed pravih rešitev bomo tri izžrebali in njihove reševalce nagradili s knjigami v vrednosti 1 125, 675 in 450 dinarjev. /Uredniški odbor/

Srečno!

Prijetno praznovanje!